

Sinji galeb

GLASILO UČENCEV OSNOVNE ŠOLE DEKANI,
ŠOLSKO LETO 2021/2022

SINJI GALEB – glasilo učencev Osnovne šole Dekani

Šolsko leto: 2021/22

Urednici: Olivija Cunja in Monika Komel

Grafični oblikovalec: Boris Đukić

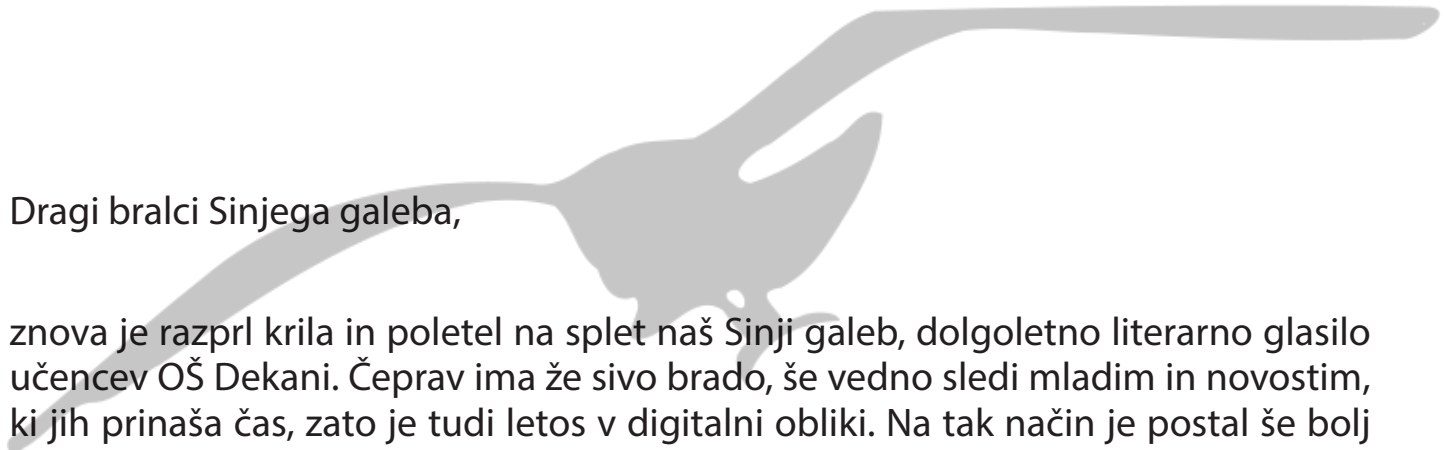
Likovne prispevke so prispevali učenci OŠ Dekani

Mentor likovnih prispevkov: Debora Oberžan

Izdajatelj: Osnovna šola Dekani

Naklada: 50 izvodov

Dekani, junij 2022

Dragi bralci Sinjega galeba,

znova je razprl krila in poletel na splet naš Sinji galeb, dolgoletno literarno glasilo učencev OŠ Dekani. Čeprav ima že sivo brado, še vedno sledi mladim in novostim, ki jih prinaša čas, zato je tudi letos v digitalni obliki. Na tak način je postal še bolj dostopen vsem, ki si želijo zanimivega in duhovitega branja izdelkov, ki že dolga leta nastajajo izpod peres navihanih dekanskih šolarjev.

Veliko svežine v vročih dneh, počitka in seveda zanimivega branja vam želimo.

Uredništvo šolskega glasila

PESEM OTROK IN UČITELJIC 1.A

HVALEŽNI SMO ...

HVALEŽNI SMO ZA DRŽAVO,
SLOVENIJO NAŠO PRAVO.

HVALEŽNI SMO ZA SONČNE DNI,
HVALEŽNI SMO ZA VSE DOBRE LJUDI.

HVALEŽNI SMO, DA STE TU,
KO NAS KAJ SKRBI, BOLI.

HVALEŽNI SMO ZA BABICE
IN NAŠE DRAGE MAMICE,
KI NAM RADE KUHAJO
IN SE Z NAMI IGRAJO.

HVALA ZA SESTRO IN BRATA,
HVALA, DA OČKU LEPO STOJI KRAVATA.
HVALA ZA MRAVLJE IN ČEBELE,
KI LETAJO VESELE.

HVALA ZA MAVRICO, KI NAD GLAVO NAM ŽARI.
HVALA ZA PESEM NAS MAJHNIH LJUDI.
HVALA ZA MESTO IN VAS,
HVALA ZA VSE NAS.

UGANKA:

Majhna palčka iz lesa
vedno si frizuro dela,
v puščici je vsa vesela.
To je

Gaja Černic, 1. a

Eva Bažec, 8. b

TRETJIRAZRED

NA OBISKU PRI KRALJU MATJAŽU

Nekega lepega popoldneva sem se odpravil do velike skale. Slišal sem, da tam stanuje kralj Matjaž. Ko sem prišel do skale, je bila ta zaprta in nisem mogel v votlino. Nekako sem se na skrivaj, skozi stranski vhod, pretihotapil v notranjost. Tam sem zagledal Kralja Matjaža in previdno stopil do njega. Opazil sem, da se mu je brada desetkrat ovila okoli mize. Ugotovil sem, da kralj že predolgo spi, zato sem ga skušal prebuditi, ampak mi ni uspelo. Brado sem mu enkrat odvil in Kralj Matjaž se je prebudil. Vprašal me je, kdo sem. Rekel sem mu, da ni pomembno kdo sem, lahko pa mu pokažem, kje je njegov grad. Strinjal se je. Sedaj, ko sem prebudil Kralja Matjaža, lahko ta ponosno vlada slovenskemu narodu.

Simon Stergar, 3. a

Nekega lepega popoldneva sem se odpravila do velike skale. Slišala sem, da tam živi kralj Matjaž. Ko sem prispela do skale, je bila ta zaprta in nisem mogla notri. Nekako sem se na skrivaj skozi stranski vhod pretihotapila v notranjost jame. Tam sem zagledala kralja Matjaža in previdno sem stopila do njega. Vprašala sem ga, če bi se igral z mano. Kralj Matjaž me pogleda in vpraša: »Kaj bi se pa igrala?« Rekla sem mu, da me zunaj čaka sedem palčkov, in da bi se lahko žogali. Z veseljem je šel z mano. Igrali smo se ves dan. Bližala se je noč in vsi smo se odpravili domov. Kralj Matjaž se je vrnil v svojo votlino in od utrujenosti trdo zaspal.

Lia Primožič, 3. a

PTICE

PTICE SE ŽE ZDAJ SELIJO.
KAM TAM PROČ VISOKO ODLETIJO?

LETAJO V JUŽNE KRAJE,
TAM SO SAME RINGARAJE.

TAM SO PTICE VSE VESELE,
SAJ SO V TOPLO NALETELE.

KO PA PRIDEJO NAZAJ,
JE LEPO SAMO ZA ZDAJ.

Van Šik, 3. b

POMLAD

SPOMLADI JE LEPO,
KO ZUNAJ ŽE BREZ BUND SMO.
PTIČKI ŽVRGOLIJO
IN SE DOLGIH DNEVOV VESELIJO.

LASTOVKE K NAM PRILETIJO
IN SI GNEZDA NAREDIJO.
POD STREHO NAŠE HIŠKE
ČAKAMO MLADIČKE.

SONCE NAS GREJE
IN SE NAM SMEJE.
NA TRAVNIKU ROŽE CVETIJO,
ČEBELE OKOLI LETIJO.

Luka Sabadin, 3. b

ŽOGA

ŽOGA SKAČE SEM IN TJA,
VEDNO NEKAM SE PODA.
VSI IGRALI BI SE Z NJO,
A NE BRIGA JE ZA TO.

PO POUKU ODBIJE URA TRI,
NA IGRIŠČU ZA NJO SKAČEMO VSI.
KO PA SE UČITELJ RAZJEZI,
NAM JO TAKOJ ULOVI.

ŽOGO IMAMO RADI MI,
SAJ SE ZA NAMI VSAK DAN PODI.
VELIKA, MALA, OKROGLA, BELA,
SAMO, DA JE CELA.

KADAR NOČ SE ŽE SPUSTI,
ŽOGA NAS ZAPUSTI.
POČIVAT GRE TAKO KOT MI,
DA NABERE SI MOČI.

Leo Jerebica, 3. b

VASICA

SO BILE CVETICE IN LEPE VESELICE,
A JIH JE BILO PREMALO,
SAJ TROBENTICE ZAIGRAJO.

NA ENI STRANI VSE LEPO,
NA DRUGI JE BILO
VSEGA PREMALO.

SO BILI PRIJAZNI GOSPODJE,
MATERE ŠE BOLJ,
A SE NI DALO VEDETI,
ČESA JE PREMALO,
ZATO JE BILO VSEGA PO MALO.

SO SE IZGOVARJALI IN ZAGOVARJALI,
SO BILI NESRAMNI,
A KLJUB TEMU RAZIGRANI.

ZVEČER VSE JE BILO LEPO,
DOKLER TROBENTICE NE ZGNIJEJO.
TAKRAT ŽALOSTNI SO BILI VSI,
ZATO POGREB SO PRIPRAVILI.

Andrej Bažec, 3. b

4. RAZRED

RADODAREN SLADOLEDNI AVTOMAT Z NAPAKO

Nekoč je živel avtomat, ki je ponujal sladoled zastonj. Hodil je po mestu in obdaroval mimoidoče. Nekega dne pa se je avtomatu zgodila napaka. Njegov sladoled je oživel, takoj ko si ga natočil v kornet. V posode avtomata je po nesreči stresal praške za živ sladoled. Sprva je bilo to ljudem zelo všeč, saj so bili sladoledki tako ljubki in se niso nikoli stalili, da so postali kar hišni ljubljenci. Čez čas pa so ljudje postajali živčni, ker niso mogli jesti sladoleda. Avtomat je takrat odstranil prašek za živ sladoled in v svoje posode stresel praške z mlekom s tremi okusi. Spet so bili ljudje srečni in tudi avtomat je bil srečen do konca svojih dni.

Tomaž Bitenc, 4. b

limorex 1/2 SLIKANJE

Sara Kalam 2022

VRATA, KI SE NISO HOTELA ODPRETI

Nekoč so bila vrata, a to niso bila navadna vrata. Bila so nekaj posebnega. Vrata se niso in niso hotela nikomur odpreti.

Prišel je šolar, ki je hotel v šolo, a vrata se mu niso odprla. Rekla so: »Ne da se mi!« Poskusil je devet krat. Ni mu uspelo, zato je tisti dan manjkal pri pouku. Naslednji dan je prišel policist, ki je hotel na delo. Poskusil je sedem krat odpreti vrata. Ni mu uspelo, zato tisti dan ni bil v službi. Vrata so rekla: »Ne da se mi!« Tretji dan je prišla učiteljica srednje šole. Bila je zelo pametna. Vrata je poskusila odpreti samo tri krat, potem pa je, ker se ji niso hotela odpreti, poklicala na 112. Rekla je: »Dober dan. V moji hiši se vrata ne odprejo. Potrebujem vašo pomoč. Pridite mi vrata sneti.« Gasilci so prišli, vrata sneli in jih položili na tla. Vratom ni bilo všeč ležati na tleh. Gospa učiteljica jih je vprašala: »Ste se kaj naučila?« »Da,« so rekla vrata, »bolje se je odpirati, kot pa ležati na tleh.«

Pa lahko noč in ena odpirajoča vrata na pomoč. Pokrij se, zavij se in hitro zaspi.

Vitan Mahne, 4. a

Noemi Kočevar, 6. a

DEKLICA IN NENAVADNA PREPROGA

Nekega dne je nastopila pomlad. Rdeče zavese niso bile več primerne, saj so delovale preveč zimsko. Lilijina mama se je odločila, da kupi nove, rumene barve. Rumene zavese je obesila in odšla kuhati kosilo. Med tem ko je mama kuhala, se je Lilija zagledala v nove zavese in v njih videla čarobnost. Veter je močno zapihal in iz zaves so poletele bleščice, ki so Lilijo omamile. Nove zavese je iztrgala iz podstavka in te so se čarobno združile v letečo preprogo. Lilija je sedla nanjo in že je poletela v nebo. Lilija je uživala, potem pa se je spomnila na mamo in ugotovila, da mami to ne bo všeč. Da bi poletela domov in pristala v svoji sobi, se je morala naučiti upravljati čarobno preprogo. Nagnila se je v desno in že se je preproga obrnila v pravo smer, proti domu. Doma se je spremenila ponovno v zavese. Lilija je hitro vzela v roke knjigo in jo začela brati ravno v trenutku, ko je mama vstopila v sobo in jo poklicala na kosilo. Lilija je hitro pojedla kosilo in stekla v sobo ter prebudila nenavadno preprogo, s katero sta poleteli v zrak. Leteli sta nad širnim gozdom, ko je Lilija ugotovila, da je ura pet in se mora vrniti domov. A takrat je pred njo zagledala velike dežne oblake. Naenkrat je nad njima udarila strela in Lilija ter leteča preproga sta strmoglavili. Pristali sta na puhastem oblaku... Zgodbo sam nadaljuj.

Taja Torkar, 4. a

DOBER PRIJATELJ

Dober prijatelj je tvoj
in ti si njegov.
Rada se imata
in rada se skupaj igrata.

Kadar ga potrebuješ ti,
ti je vedno ob strani.
Skupaj imata veliko moč
in skupaj si zaželite lahko noč!

Vita Pangerc, 4. b

NAJBOLJŠI PRIJATELJ

Prijatelj te nikoli ne izda.
In veš, da ti pri skrivnostih vedno reče da.
Prijatelj ni nujno, da vedno za teboj ponavlja,
a za pomoč se zmeraj pripravlja.

Pravi prijatelj ti pomaga,
ti ne skače v besedo,
se s teboj ne prepira
in ne užali za majhno težavo.

Govori lepe besede in
nobenemu ne šepeta tvojih skrivnosti.
Ko si z njim, se dobro počutiš in
domov nikoli ne prideš žalosten.

Karin Žolgar, 4. b

MOJA PRIJATELJICA

Prijateljica mi zmeraj pomaga,
ko kaj ne morem sama.

Prijateljica se nikoli ne zmoti
in ne reče besede, ki boli.

Prijateljica mi vedno stoji ob strani,
ko česa ne razumem pri domači nalogi.

Larisa Slavec, 4. b

PESEM O VODI

Brez vode ni življenja,
tega zavedamo se vsi.
Zato varčujmo z njo
in častimo jo.
Prijatelji bodimo z njo.

Hvaležni smo ji,
ko rešuje življenja naših bližnjih.
O, voda, voda!
Hvala ti!
S teboj je lažje živeti.

Julija Rihter, 4. b

PRESENEČENJE ENA A

Od malega sem si želela kužka, vendar so moji starši govorili, da je z njim veliko dela in da je prevelika odgovornost. Vse moje prijateljice so imele kužka, le jaz ne. Vsakič, ko sem našla štiriperesno deteljico ali pikapolonico, sem si zaželela majhnega psa. To se je ponavljalo leto za letom.

Nekega lepega sončnega dne smo šli na sprehod v Sočergo, kjer živi stric mojega očeta. Ustavili smo se pri njem, tam pa so bili pasji mladički. Natančneje, bila sta dva, samček in samička. Vedno sem si želela samičko, vendar smo se na koncu odločili za ljubkega samčka. Končno se mi je izpolnila dolgoletna želja in dobila sem kužka. Ime mu je Taček.

Sara Rodela, 4. a

LEBDELA SEM ...

(povzeto po Kam pa kam, kosovirja? Svetlane Makarovič)

S prijateljico Mio sva se odločili, da bova raziskali Antarktiko. Ker so bile vstopnice za letalo predrage, sva se odločili, da izdelava raketne dežnike. Toplo sva se oblekli in poleteli v nebo. Čez nekaj ur sva pristali na Antarktiki. Zagledali sva pingvine. Že od daleč so naju spraševali, kam greva. Povedali sva jim, da bova raziskovali Antarktiko. Pingvini so naju opozorili, da naj nikar ne hodiva k Lebdivkam, saj naju lahko začarajo. Z Mio sva začeli raziskovati. Pri tem sva ves čas pazili, da naju Lebdivke ne bi opazile. Kmalu sva zagledali hišo iz ledu. Imela je ledene opeke in ledene zavese. Hoteli sva vstopiti, zato je Mia pozvonila pri vratih. Vrata so se odprla in ven so prišle Lebdivke. Prestrašili sva se in zakričali. Lebdivke pa so se nam smejale. Povabile so naju naprej. Najstarejša Lebdivka nama je pojasnila, da začarajo samo tiste, ki si to želijo. Ponudile so nam hrano in naju zvečer pokrile z odejo iz snega. Zjutraj pa so naju začarale, da sva lebdeli. Res je bilo zanimivo, a midve sva že imeli raketne dežnike. Poslovili sva se in odleteli domov.

Sara Primožič, 4. a

PRAVI PRIJATELJ

Z njim se igraš,
poješ in veseliš.
Ko si v stiski,
te pomiri.
S pravim prijateljem
nikoli dolgčas mi ni.
Vesel ali žalosten,
on vedno ob strani mi stoji.
Pravi prijatelje je zaklad,
ki ga v srcu nosimo vsi.

Melani Igrec, 4. a

Lihorez $\frac{3}{4}$

samota, sproščnost in kar ti je najboljše

Klemen 2022

PETIRAZRED

PRISTAL SEM V PRIHODNOSTI

Odprl sem omaro, da bi vzel kozarec in povleklo me je v omaro. Začelo je ropotati, vse se je treslo in BUM!!!! Odprl sem vrata in prišel sem v prihodnost. Vse je bilo lepo. Tam so bile čudovite ulice z velikimi belimi hišami. Vstopil sem v eno od njih in v njej zagledal sošolca Nejca in Reneja. Vsi smo bili začudeni, kako smo prišli sem. Odločili smo se, da bomo skupaj raziskali, kako smo prišli sem in kako naj pridemo nazaj domov. Odšli smo spraševat po hišah, če se je zgodilo tudi njim kaj takega. Odgovorili so da. Razmišljali smo kot še nikoli, ampak nič nam ni padlo na pamet. Čez nekaj časa sem se spomnil, da lahko ponovimo, kako smo prišli sem. Odprli smo omaro in vzeli kozarec, vendar ni uspelo. Nato smo poizkusili še z omaro z oblačili. Odprli smo omaro, vzeli majico in povleklo nas je vse tri. Treslo se je in ropotalo in vrnili smo se nazaj v sedanjost, v mojo hišo. Nato je v hišo vstopila mama. Vprašala je, kako je bilo na igrišču. Rekli smo, da je bilo super, čeprav sploh nismo bili. Želeli smo ji povedati, vendar smo vedeli, da ne bo verjela.

Luka Hederić, 5. a

ČUDEN SVET

Nekoč, ko sem se s svojo sestrnico Zalo igrala samoroge, sem začutila nekaj nenavadnega, nekaj čarobnega. Ko sva jedli večerjo, sem spet dobila tisti čuden občutek. Postajalo je pozno. Občutek sem prezrla, odšli sva spat. Ko sem se zbudila, pa ... ŠOK. Bila sem sredi travnika polnega samorogov z mavričnimi grivami in žrebičkov z rožnatimi grivami. Začudila sem se, nato pa je do mene prišla odrasla samoroginja. Malo sem se prestrašila, saj je bila še kar visoka. Pomignila mi je, naj grem za njo in odšli sva. Peljala me je do svoje družine. Imela je dva žrebička, enega mladega, drugega pa do dve leti starejšega. Bila sta zelo prisrčna. Samoroginja je začela razburjeno rezgetati. Vprašala sem jo, kaj je narobe. Razumela sem, kot da je eden od žrebičkov pogrešan. Samoroginja je postajala vse bolj nemirna. Mirila sem jo in ji dejala, da bova mladička skupaj našli. Uspelo mi jo je pomiriti. Ker je imela krila, mi je pomignila, naj jo zajaham in poleteli sva nad magičnim gozdom. O žrebičku ni bilo ne duha ne sluha. Na novo sva sicer odkrili hišico v obliki gozdne gobice. Šli sva jo pogledat. Pozvonili sva na zvonec in zaigrala je prečudovita melodija. Ven je prišla vila palčica po imenu Vijolica. Oblečena je bila v žametno svilen kratko krilo in vijoličasto majčko, na rami pa ji je sedela papiga ara po imenu Polli. Bila je rumeno modre barve. Vijolica naju je pozdravila in začudeno strmelala. »Čemu pa strmiš?« sem jo vprašala. »Samorogi so zelo plašni,« je rekla, »pustijo se le ljudem, ki so jim zelo všeč«. Začudeno sem jo pogledala in se zamislila. Rekla sem ji, da iščeva njenega izgubljenega žrebička. Vila je želela pomagati, zato nama je dala čarobni napoj, s katerim je samoroginja lahko govorila. Samoroginja je spila napoj in čudežno začela govoriti. Rekla je, da manjka žrebiček po imenu Chloe. Drugi dve pa se imenujeta Lila in Emily. Rekla je tudi, da je Chloe nazadnje videla na magični jasi s prijatelji. Pohiteli sva, pozdravili Vijolico in odšli na jasico. Srečali sva njene prijatelje, ki so nama rekli, da je odšla za zajčkom v borovničev grm. Šli smo po sledeh in na najino presenečenje smo tam videli

Budilka je zazvonila in jaz moram v šolo. Očitno so to bile samo sanje.

Noemi Urošević, 5. a

POT V EGIPT

Vse se je začelo nekega prelepega dne, ko je moja prijateljica Kira prišla k meni na obisk. Odšli sva v moje skrivališče in si tam ogledovali knjigo o Egiptu.

Kar naenkrat sva se znašli v temni zgradbi in nepričakovano se je prižgala bakla. Po porisanih stenah sem sumila, da sva v Egiptu. Hodili in hodili sva po dolgem hodniku, dokler nisva prišli do luknje s strupenimi kačami. Lahko bi jo preskočili, ker pa so bile kače ogromne, tega nisva mogli storiti. Iz neznanega razloga je imela Kira v žepu flavto. Z igranjem je poskušala začarati kače, vendar žal ni delovalo. Ob steni sem zagledala desko. Vzela sem jo in jo uporabila za most. Hitro sva stekli čez najin most. Zagledali sva past s puščicami, ki pa je bila višje od naju, zato sva se odplazili pod njo. Nadaljevali sva pot in naenkrat zaslišali močno bobnenje. Proti nama se je kotalila velika skala. Zakričala sem: »Teci!« Tekli sva za svoji življenji. Kira je opazila manjšo odprtino ob strani in hitro sva se skrili vanjo. Končno sva zagledali svetlobo na koncu hodnika. Ko sva prišli ven, sva ugotovili, da sva bili v piramidi. Pomislila sem, da če naju je knjiga pripeljala sem, naju lahko odpelje tudi stran. To sem povedala Kiri. Iskali sva knjigo v pesku, ampak je nisva našli. Nato je Kira opazila prelepo črno muco, ki naju je vodila do velike zgradbe. Tam sva zagledali Kleopatro, ki je imela najino knjigo. Kleopatro sva vprašali za knjigo, a je ni hotela dati. Ko ni gledala, sva ji jo vzeli in stekli proč. Ko sva se s pomočjo knjige vrnili domov, sva ugotovili, da nama je muca sledila in prišla za nama. Muci sva dali ime Tafi. Vso dogodivščino sva opisali moji mami, vendar nama ni verjela. V dokaz na najino dogodivščino sva imeli Tafi.

Lana Pasarit, 5. a

GORA OLIMP

Nekega dne sem se zbudila. A namesto da sem ležala v mehki udobni postelji, sem ležala na travi. Obdana sem bila z prelepimi vrtovi in stavbami iz zlata in marmorja. Čez nekaj časa ogledovanja sem zagledala največjo stavbo. Takoj sem se odpravila do nje. Ko sem prišla do stavbe, sem najprej zagledala prestolno dvorano s šestimi prestoli in še z enim, ki pa je bil večji od drugih. Na njih so sedeli vsi grški bogovi. Bila sem prepričana, da bi mi lahko oni pomagali nazaj na Zemljo, čeprav mi je bil ta kraj sto krat lepši od Zemlje. Ko so me končno zagledali, so me vprašali, zakaj in kako sem tukaj. Povedala sem jim, da sem se tukaj zbudila namesto v postelji in če mi lahko pomagajo priti nazaj na Zemljo. Rekli so, da če sem že tu, bi mi morali kaj pokazati in se seveda predstaviti. Najprej se je predstavil bog na največjem prestolu. Rekel je, da mu je ime Zevs in da je bog neba in kralj bogov. Nato se je predstavil bog na njegovi desni. Bil je Pozejdon, brat Zevsa, bog morja in potresov. Na koncu se je predstavil še bog na njegovi levi, Had, drugi Zevsov brat, bog in vladar podzemlja in mrtvih. Zraven Pozejdona je sedela še ena boginja, ki pa je nisem poznal. Vprašala sem jo, kako ji je ime. Rekla je, da ji je ime Hekata, grška boginja čarovnije in križišč. Kot mi je Zevs obljubil, so mi povedali še nekaj stvari o grški mitologiji. Povedali so mi o hipokampih, kiklopih, nemejskem levu in o Dedalovem labirintu. Potem sem se pa ker naenkrat znašla spet na Zemlji v moji postelji. Takoj sem šla na zajtrk in rekla mami, kako lepo je bilo na gori Olimp.

Larisa Steffetta Šoštarič, 5. a

NONSENSNE PESMI – NESMISELNICE ...**STVARI BREZ STVARI**

predal so vrata
brez kljuke
koš je vreča
brez ročajev
računalnik skoči
iz interneta
vtikač pa
v električno

Teo Zahar, 5. b

Linorez $\frac{2}{2}$ Joško Igor Marković 2022

KAJ SE DOGAJA DOMA?

Mama iz pečice skoči s pito
Tata je svoj avto spremenil v pizzo
Sestra se z računi igrice igra
Jaz pa se na postelji z oblaki igram

Ivana Bembič, 5. b

BEDARIJE

Možgani so pametni oreh,
kitara je žival s šestimi žilami,
pečica je plaža za živila,
učiteljica pa je naprava, ki skozi usta izloča znanje.

Svit Primožič, 5. a

linorez 3/3 Money talks Neža Rožac 2022

POMLAD ...

Prišla je pomlad,
kdo je nima rad.
Rožice cvetijo,
iz zemlje listke molijo.

Sonce nas že greje,
srček se nam smeje.
Ko v šolo hitimo,
kot ptički žvrgolimo.

Živa Jesenšek, 5. b

Pomlad je čas, ko vse cveti,
zato takrat smo srečni vsi.
Zvončki se prebujajo,
trobentice igrajo,
sonček in oblaki
pa se smehljajo.
Lastovice nas obletajo,
vrabčki pesem pojejo,
mi pa skupaj rajamo
in objeme si podajamo.

Ajda Slemc, 5. b

Vsak dan topleje postaja,
sonce vsak večer pozneje zahaja,
čez dan pa nas s svojimi žarki razvaja.
Drobni popki na vejah vzbrstijo,
mlade mucke se skotijo.
Pomlad se je pravkar pripeljala med nas,
spet bo za nove ljubezni čas.
Pridite z menoj, pojdimo v ta raj,
saj se šele čez leto spet vrne nazaj.
Dobrodošla pomlad!

Neža Furlanič, 5. b

6. RAZRED

PRIGODE MARIJE KOCJANČIČ

Ime mi je Marija, stara sem 12 let in kratko povedano, polna sem presenečenj, v dobrem in slabem smislu.

Smo živahen razred. Z nami je treba imeti veliko potrpljenja. Ampak ta spis ne govori o nas, govori o meni, ki sem naredila veliko neumnosti. Čakala sem pred razredom na pouk skupaj s sošolci, kot vsak dan. Bila sem na tleh, saj je bilo vroče, tla pa mrzla. Naenkrat je prišla mimo učiteljica (ne vem katera) in se spotaknila ob moje noge. Skoraj je padla na obraz, a hvala bogu ni padla. Samo zelo, zelo, zelo grdo me je pogledala. Verjemite, to ni bilo prvič. In verjetno niti zadnjič. Enkrat me je učiteljica prosila, naj ji pomagam počistiti razred, saj so vsi že odšli. Ampak tako kot oni sem tudi jaz že izginila iz razreda. Klasika. Moram reči, da mi šola res ni preveč pri srcu, ampak ne morem glede tega narediti prav nič. Samo trudim se lahko za dobre ocene, kar je zame zelo težak cilj.

Moram pa reči, da rada hodim v šolo, ker imam prijatelje. V moji vasi je malo otrok. Samo dva sošolca in njihovi bratje in sestre. Edina oseba, s katero se pogosto družim, je Tina, moja sestrična in zelo dobra prijateljica. Naslednje šolsko leto je ne bo več na žalost, saj bo šla v prvi letnik in če se že zdaj mučim s šolo, si ne predstavljam, kako bo takrat.

Marija Kocjančič, 6. b

LILIPUTANEC

Nekega dne sem se sončil na Liliputanskemu otoku nasproti plaže, kot vsako sobotno jutro. A naenkrat mi je nekaj padlo na glavo. Bilo je težko, zato sem se onesvestil. Ko sem se prebudil, okoli mene ni bilo nič znanega. Slišal sem kričanje, norenje in vse okoli mene se je treslo. Nekaj trenutkov sem potreboval, da se zberem, šele potem sem opazil, kako neznansko visoko sem. Ko sem pogledal dol, sem videl nekaj, česar nisem verjel, da obstaja. Bilo je veliko velikanov, eni z dolgimi, eni s kratkimi lasmi, nekateri Liliputanci nižji. Na vratih je bil zelo velik napis, katerega se dobro spomnim. Pisalo je: »Učilnica biologije.« Razmišljal sem, kaj bi to pomenilo. Niti nisem imel trenutka za dobro razlago, ko se je stemnilo. Zadnja stvar, ki se je spomnim, je zelo močan udarec. Ko sem se prebudil, ni bilo več vreščanja, vstal sem in se povzpел na neko reč, ki je imela lučke. Na njej sta bili dve risbi. Ko sem se usedel, sem dobro videl, kaj se je dogajalo. Tisti velikani so bili zelo, zelo veliki otroci. Naenkrat eden od njih ustane in se tiho splazi do vrat. Odpre jih in hitro in močno jih zaloputne. Zakričal je: »Učiteljica!« Vsi otroci so sedeli, si šepetali in čakali. Nekaj trenutkov kasneje so se vrata nežno odprla in v učilnico je vstopila gospa, ki je bila tudi zelo velika, razlika je bila, da je gospa izgledala starejše. Naenkrat reče: »Andraž, ne butaj z vrati!« Zavedam se, da je to najbrž kralj v tem svetu, kot pri nas. A podvomil sem takoj, ko je otrok rekel: »Oprostite gospa učiteljica.« Ta beseda mi je še zdaj čudna. Naenkrat učiteljica reče: »Za dve minuti upam, da vas lahko pustim same, grem samo do zbornice nekaj natisnit.« Vse je bilo čudno in čutil sem grozo in strah.

Nenadoma sem se prebudil na plaži, tam kjer sem bil. Hvala bogu so bile vse samo neumne grozljive sanje.

Marija Kocjančič, 6. b

Besede

Nove besede so smešne
kot mucke na drevesih.
Stare besede pa so dolgočasne
kot polži, ki lezejo v svet.

Besede, besede, same besede.
Vedno več jih je, same so, blede.
Všeč jim je, ko jih pišemo na list,
a sovražijo, ko jih vnašamo v test.

Včasih so besede žalostne,
ker z njimi preklinjamo,
včasih zares veselo pojejo,
ker z njimi povemo: »Rad te imam.«

Včasih so besede besne,
ko jih uporabljamo za jezo,
včasih so osamljene,
ker se jih niti zvezek ne dotakne,
ker veselo uživamo v počitnicah.

Emma Sparello, 6.b

SREČA V NESREČI

Zbudil sem se v velikem pričakovanju. S prijateljem Filipom sva nameravala iti na pohod v gore.

Ob šestih sva se dobila pred njegovo hišo in pogumno odkorakala proti hribu. Ko sva prišla do hriba, sva se prestrašila njegove višine.

Pot je bila zelo naporna, kamnita. Manjša nepazljivost je pripomogla k temu, da sem se spotaknil in padel. Z glavo sem udaril v skalo ...

Pred sabo vidim prijazno vilo, ki me prosi za pomoč. Zaupa mi, da zlobna kraljica hoče uničiti planet. Takoj sem razumel, da moram pomagati, a čutim, da sam ne bom uspel. Vila me pospremi do skrivne jame, kjer me čakajo škratje in moj prijatelj Filip. Vila mi izroči zemljevid, s pomočjo katerega najdem pot do gradu. Škratje mi dajo pripomočke, s pomočjo katerih lahko premagam sovražnika, a vsi pripomočki so bili zame nekoristni. Obupal sem in vsem povedal, da mi naloga ne bo uspela. Iz ozadja slišim glas, ki mi da samozavest in navdih. Pogumno hodimo in naenkrat zagledamo grad, pred katerim stoji zlobna kraljica in kriči: »Nihče mi nič ne more!« ob kraljičinem kričanju se pripomočki zasvetijo in združijo v veliko zlato sabljo. Z vso močjo zgrabim sabljo in z močnim zamahom spremenim kraljico v prah. Vsi se začudijo in veselijo.

Presenečen odprem oči in zagledam zdravnika v beli halji, ki mi razlaga, kaj se je zgodilo z menoj. Najbolj sem bil vesel, ko sem zagledal prijatelja Filipa. Takrat sem ugotovil, da je prijateljstvo največji zaklad. Filip me je namreč rešil, ker je pravočasno poklical pomoč. Srečna in zdrava sva se odpravila domov.

Enej Žolgar, 6. b

S KOLESOM V VESOLJE

Nekoč je živel znanstvenik po imenu Marko. Naredil je milijon in en poskus. Hotel je dokazati, da vesoljci res obstajajo.

Nekega dne se je Marko odločil, da gre na planet Mars.

Ogromno dni je čakal, da pride do njega nevihta. Takrat je v vesolje odpotoval s kolesom. V vesolju je zagledal zvezde in utrinke. Po planetu je kolesaril dolgo, saj je iskal pravi planet. Tik preden je obupal, je zagledal Mars. Od veselja je kolesaril še hitreje. Ko je pristal na Marsu, je bil ponosen. Bil je prvi znanstvenik na tem planetu. Takoj je začel raziskovati. Po urah in urah iskanja je zagledal temno votlino, iz katere so se slišali nenavadni zvoki. Prestrašen je vstopil. Pred seboj je zagledal družino vesoljcev. Prestrašil se je in takoj začel bežati. Vesoljci so tekli za njim in in ga ulovili. Odpeljali so ga v votlino. Glavni vesoljec je Marku zastavil veliko vprašanj. Odgovarjal je ves v strahu. Razložil mu je, kako in zakaj je prišel na Mars.

Iz dolgega pogovora je ugotovil, da so vesoljci prijazna in dobrosrčna bitja. Postali so dobri prijatelji.

Marko se je vrnil na Zemljo in obljubil jim je, da jih bo še obiskal. Z raznimi fotografijami je Marku uspelo dokazati, da vesoljci obstajajo.

Luka Kocjančič, 6.b

VOJNA

Nekoč se je na koncu neke ozke doline nahajala prelepa majhna vas. Po sredini vasi je tekla reka, ki je razdelila vas na dve državi. Ob reki se je nahajal vodnjak, v katerem je bila zelo dobra voda.

Državljaní obeh držav so se kregali, čigava je voda. Prišlo je do vojne. Prepirali so se za hrano, vodo in zemljo. Vojna je trajala kar nekaj let, a zmagovalca ni bilo.

Nekega jesenskega jutra je v vas prispel človek, ki je v roki imel zemljevid. Stopil je prav do vodnjaka in se v miru napil bistre vode. Vaščani obeh sprtih strani so začudeno gledali v gospoda. Nek pogumen kmet se je približal neznancu. Dejal mu je, naj se skrije, saj tu ni varno. Neznanec pa je kmetu dejal, da jim lahko pomaga končati vojno. Imel je veliko sočutje do vaščanov. Predlagal jim je, da vodo lahko uporabljajo vsi prebivalci, saj je vode ogromno. Vaščani so sprejeli nasvet in v zahvalo za njegovo dobrosrčnost so mu podarili bakrene ključe.

Tako so v vasi spet zavladali mir, veselje in prijateljstvo. Vsi vaščani so skupaj pili, jedli in se veselili skupne zmage.

Luka Kocjančič, 6.b

IMENITNA IDEJA

Ta dogodek sem izbral, ker mi je spremenil življenje.

Od vedno sem razmišljal, kaj bom, ko odrastem – bom delal filme, igrice ali stripe... eno stvar pa sem vedel zagotovo. Želel sem postati slaven.

Nekje lani v maju pa sem opazil, da imam zelo dobro idejo. Imel sem nek karakter in odločil sem se, da bom delal igrice. Zgodba bi imela stvari, ki se lahko zgodijo vsakemu, skoraj samo iz mojih izkušenj. S to igrico bom spremenil svet. Takrat je bila to samo ideja, zdaj pa nadgrajujem igrico vsak dan in odločil sem se, da bom naredil tri dele. Dobro rišem, zato risanje in domišljijo uporabljam. Za to igrico in mojo kampanjo moram iti na programersko šolo, zato moram biti odličen. Zato si zdaj še bolj uničujem »lajf« z učenjem, da mi bo potem super.

Mislim, da je ta dogodek zelo pomemben in hvaležen sem za razsvetlitev.

Liam Frol Đurđević, 6. b

JUNAŠKI DEČEK

Nekoč je živel deček. Njegova starša sta bila kralj in kraljica. Na žalost pa prave mame ni imel. Mati mu je umrla takoj po rojstvu. Kralj si je čez nekaj mesecev našel novo ženo. Mačeha sina ni marala, kralj pa tega ni niti opazil.

Nekega dne, ko je kralj šel v vas, da bi pozdravil stare prijatelje, je sin ostal doma z mačeho. Vedel je, da mu nekaj prikriva, zato ji je na skrito sledil po gradu, da bi ugotovil, kaj se dogaja. Prišla sta do velike slike. Mačeha je tiho izgovorila geslo in slika se je počasi odprla kot vrata. Vstopila je. Deček je malo počakal in šel za njo. Pot ga je vodila po stopnicah navzdol in prišel je do skrivne sobe, kjer je videl mačeho, ki se je pogovarjala s starim zlobnim gospodom. Gospod pravi: »Medtem ko bo kralj spal, ga morate umoriti.« Mačeha pokima. Sin se je skril in počakal, da gre mačeha prva po stopnicah, nato ji je sledil ven.

Čakal je, da se je njegov oče vrnil in mu vse povedal. Skupaj sta izdelala načrt, kako bosta mačeho ustavila.

Ponoči so mačeho privezali na posteljo. Ko se je zbudila, so jo vrgli z gradu.

Devetletni sin se je pojavil v časopisu kot junak. In tako so živeli srečno do konca svojih dni.

Jakob Kocjančič, 6. b

KO PRIDE POMLAD

Ko pride pomlad, začne vse cveteti in veliko cvetnega prahu je vsepovsod. Jaz pa dobim alergijo. Kiham in oči se mi solzijo, a je pomlad moj najljubši letni čas. Spomladi veliko hodim v hribe, kolesarim in se ukvarjam z različnimi športi v naravi.

Zaradi alergije moram jemati veliko različnih sirupov, da lahko sploh grem v naravo. A je pomlad vseeno moj najljubši letni čas.

Jakob Kocjančič, 6. b

KO PRIDE POMLAD

Ko pride pomlad, ki prežene mraz, je toplo. Takrat se spomnim na očetov rojstni dan. Pomladi rastejo rože, zato očetov rojstni dan praznujemo zunaj na terasi.

Na njegov rojstni dan mu zjutraj najprej voščimo, nato mu podarimo voščilnico, ki jo po navadi izdelam kar sama. Po zajtrku pridejo sorodniki in prijatelji. Takrat se vsi zelo zabavamo. Igramo se različne igre in nato imamo kosilo. Po navadi jemo pico ali meso na žaru. Kosilo je vedno zelo okusno. Po kosilu se igramo naprej, če pa je dovolj toplo, se tudi kopamo v bazenu.

Proti večeru se od gostov poslovimo in jim zaželimo srečno pot domov.

Ajda Dirjec, 6. a

POHOD NA TRIGLAV

Dve leti nazaj na koncu poletnih počitnic smo se s starši odpravili v hribe. Bil je sončen petek, ko smo zgodaj vstali in se odpravili proti severu Slovenije. Prispeli smo do vojašnice, kjer smo parkirali avto in začeli hoditi v hrib. Prišli smo do koč, kjer smo pojedli večerjo in prespali.

Naslednji dan smo zgodaj zjutraj pojedli zajtrk in šli do koč Planika. Tam smo spili čaj in razmišljali, če gremo na vrh Triglava. Po dolgem razmisleku smo se odločili, da gremo probat in če ne bo šlo, se obrnemo in gremo dol. Palice smo pustili pri koči in se odpravili navzgor. Na začetku je šlo kar v redu, ko pa se je začela pot strmo vzpenjati pa je bilo vedno težje. Uspelo mi je splezati na Mali Triglav.

Stojim na Malem Triglavu in gledam strmino pod sabo. Odločim se, da grem naprej, saj ljudje za mano čakajo. Hodim čez najhujši predel. Držim se zajle in ura mi vibrira, ker je moj srčni utrip previsok, ampak se ne ustavim. Grem naprej in končno pridem na vrh Triglava. Počivam in medtem poslušam svoje starše, kako ponosni so, da smo prišli gor.

Vračali smo se po isti poti. Ustavili smo se v koči, tam tudi prespali. Naslednji dan smo šli do avta in tako je bilo konec našega pohoda na Triglav.

Jakob Kocjančič, 6. b

KMETIJA SMOLEJ

Bilo je vroče poletje in bila sem na taboru konj na kmetiji Smolej. Bil je običajen dan in po kosilu je sledil trening. Jahala sem Montija. Mimo je letal ptiček. Mislim, da je bil vrabček.

Miha, naš trener, je rekel, naj pokažemo vajo: da zajahamo konja, gremo iz hoda v lahki kas, iz lahkega kasa v kas in iz kasa v galop. Ker smo vsi odlično opravili trening, je potem Miha rekel, da če želimo, lahko jahamo brez sedla.

Na taboru je bilo tako. Dali so ti konja in ti si skrbel zanj, kot da je tvoj. Ko se je Montiju zataknil kamen v kopito, sem mu ga morala odstraniti. Nato pa smo organizirali tekmo. V bistvu je to bila štafeta, pri kateri smo jahali brez sedla. Zmagala je tista skupina, ki je prva premaknila vse zastavice. A ko sem Montija zajahala, se je prestrašil vrabčka, se dvignil na zadnje noge in poskočil. Miha je zaskrbljen pritekel in se prepričal, da je z menoj vse v redu.

Štafeta se je začela in moja skupina je zmagala.

Gaja Klabjan, 6. b

Isabel Stopar, 9. b

NACHO

Bob je bil običajen prebivalec Liliputanije. Delal je kot kuhar v restavraciji Bobek. To je bila najbolj priljubljena restavracija v Liliputaniji. Bob pa je rad kuhal tudi nove jedi, za to pa je imel prav posebno kuharsko knjigo. Neke sobote se je odločil poskusiti nov recept. Pritegnil ga je naslov Nacho. Bob je prvič slišal za to jed in odločil se je, da bo poskusil to jed tudi narediti. A se ni izšlo. Šele dvanajsti poskus mu je uspel. Jed je poskusil in cedile so se mu sline.

Vse je nakupil za izdelavo in prodajo. Pakiral ga je in ga prodajal na blagajni, a noben ni hotel kupiti, tudi z nacho omako ne.

Zato se je odločil, da bo prodajal v Sloveniji. Šel je do mestnega čarovnika in ga prosil, da ga pošlje v Slovenijo.

Tam se je pojavil v neki kapuci. V njej je pustil paket nacho čipsa in omake. To se je zgodilo v mnogih kapucah.

Vsi v mestu so iskali kuharja teh »nachotov« in omake, a Liliputanca Boba se ni dalo odkriti.

A ko se je opogumil, mu ni bilo žal, saj je postal zelo uspešen.

Gaja Klabjan, 6. b

KARANTENA

Mihcu je bilo najhuje, ko je moral biti pred računalnikom in pisati nalogo. Starši so bili v službi, on pa sam doma. Pa še edinec je bil. Starši so prišli šele zvečer.

Bil je osamljen, dokler ni na okno priletela ptička in mu čivkala pesmi. Poimenoval jo je Duc duc. Doc duc je tako lepo čivkala, da je mislil, da je v nebesih. A ko je odšla, je bil vedno žalosten, a spet srečen, saj sta mama Mia in oče Luka prišla domov.

Za rojstni dan je Miha dobil psička, ki mu je dal ime Pufy. Bila sta najboljša prijatelja. Duc duc pa jima je čivkala.

Gaja Klabjan, 6. b

SMUČARSKA NESREČA

Zjutraj sem si pripravila stvari za smučanje, saj smo se odločili, da gremo smučat s prijatelji. Dobili smo se na igrišču in od tam smo se s kombijem odpeljali na smučišče v Italiji.

Vozili smo se skoraj dve uri in bilo mi je dolgčas, a sem pričakala prihod na smučišče, ki je bilo videti precej polno. Obuli smo si pancerje, oblekli bunde, vzeli vsak svoje smučke in palice ter se odpravili proti smučišču. Kupili smo smučarske karte. Najprej smo šli na najlažjo in najkrajšo progo. Dvakrat smo se peljali po njej, nato smo šli na malce težjo progo. Tudi tam mi je bilo všeč, saj zelo rada smučam. Po nekaj vožnjah smo odšli na še težjo progo. Mojo prijateljico je bilo tega strah, a odločila se je, da bo vseeno šla. Kmalu po začetku spuščanja po progi je padla in se zapletla v mrežo. Ni mogla premakniti noge, zato smo poklicali reševalce. Položili so jo na sani in jo odpeljali do parkirišča, kjer so jo namestili v reševalno vozilo in jo odpeljali v bolnišnico. Medtem ko smo čakali, da ji slikajo nogo, smo ostali še malo smučali. Kmalu smo izvedeli, da si je zlomila nogo. Na koncu smučanja smo šli k njej v bolnišnico. Iz italijanske bolnišnice so jo peljali v izolsko. Čez nekaj dni je imela operacijo.

Operacija je bila uspešna, zato je že kmalu začela hoditi brez bergel. Po tej nesreči sem vedela, da moram biti pri smučanju previdna, saj nesreča nikoli ne počiva.

Ajda Dirjec, 6. a

ZELENI PLANET

Na vroče poletno popoldne sva z muco Tačko med ležanjem na kavču gledali film o vesoljcih. Kar naenkrat je zunaj nekaj zaropotalo. Šla sem pogledat, kaj se dogaja. Zagledala sem vesoljsko ladjo in radovedno pogledala vanjo. Takrat je Tačka stekla vanjo in šla sem jo iskat. Ko sem vstopila, so se vrata nenadoma zaprla in vesoljska ladja je odletela.

Skozi majhno okno sem videla našo hišo, ki je postajala vse manjša. Vesoljsko ladjo je vozila zelena deklica, zraven nje je spala zelena muca. Muca je pritekla k mizi.

Strmi vame in jaz vanjo. Tresem se, saj me je strah, da naju bo izdala. Zamijavka in zelena deklica se obrne. Tudi ona naju čudno gleda. Vstanem in se ji približam. Ogovorim jo, a se bojim, da ne govori enakega jezika. Presenečena sem, da me razume. Pove mi, da je z Zelenega planeta in da ji je ime Zeli. Povabi me, da pridem k njej v zeleno hišo v Zeleni ulici. Pove mi, da je na Zelenem planetu vse zeleno.

Kmalu je vesoljska ladja pristala. Skupaj so odšli v največjo in najlepšo hišo v ulici. V njej so bili njeni starši, ki so Zeli vprašali, kje je spoznala nezeleno prijateljico. Vse jim je razložila. Povabili so me na zeleno limonado. Nato me je Zeli odpeljala na Zemljo. Med potjo sem zaspala. Naenkrat sem zaslišala svoje ime. Zbudil me je mamin glas, ki me je klical na večerjo. Ko sem odprla oči, sem videla, da sem doma na kavču. Šla sem na večerjo. Nisem bila prepričana, če je bila ta dogodivščina resnična.

Ajda Dirjec, 6. a

ŽELVE NA VLAKU

Pred enim mesecem se je Marko, ki živi na obrobju Kopra, odpravil v Ljubljano. Obiskati je hotel teto Jožico.

V ponedeljek zjutraj se je fant odpravil na železniško postajo. Tam ga je čakal lepi svetleči vlak. Usedel se je poleg okna, da bi občudoval prekrasno naravo. Na vlaku je bilo veliko potnikov. Vlak se je škripajoče premaknil in že so potovali.

Približno na sredi poti do Ljubljane, se je kar naenkrat stemnilo, vlak je močno zavrl, da so potovalke kar odletele na tla. V vagon so vstopile velike zelene želve. Bile so strašljive. Zahtevale so, da jim izročimo vso prtljago. Marko je bil tako prestrašen, da niti ust ni mogel odpreti. Želve so na silo pograbile prtljago in nerodno odkorakale z vlaka. Takrat se je nebo razjasnilo in vlak se je pričel premikati proti Ljubljani.

Ko so prispeli v Ljubljano, so bili vsi potniki v šoku. Dogodek na vlaku so pojasnili policiji. Nihče jim ni verjel.

Tako dogodek o želvah na vlaku še danes ostaja skrivnost.

Luka Kocjančič, 6. a

ZAKAJ JE NIK PISAL MATEMATIKO ODLIČNO?

Nekega jesenskega jutra se je Nik odpravil na sprehod. Odpravil se je v gozd, da bi se odpočil od učenja matematike. Naslednji teden mora namreč pisati test matematike.

Med hojo po temnem gozdu je čutil, da mu je nekaj padlo na hrbet. Obrnil se je, a ni nič opazil. Hodil je naprej in zaskrbljeno razmišljal o testu matematike. Matematika mu je namreč delala težave. Ko se je vrni s sprehoda, je začutil, da se mu nekaj premika v kapuci. Z roko je segel vanjo in privlekel majhnega možica. Fant se je najprej prestrašil, nato je ugotovil, da je prijazno bitje. Možiček je znal govoriti in celo pisati. Bil je zelo pameten Liliputanec. Nik mu je dejal, da ima težave pri matematiki in da naslednji teden piše test. Možiček mu je predlagal, da mu lahko pomaga pri matematiki. Nik se je strinjal. Na dan testa je Nik možička skril v srajčni žep. Tako mu je Liliputanec šepetal vse rešitve in Nik je pisal odlično. Deček je bil zelo vesel, možiček pa ne. Žalosten je bil, ker je pogrešal svojo družino.

Niku se je možiček zasmilil in odnesel ga je nazaj v gozd. Liliputanec mu je bil hvaležen in mu dejal, da če potrebuje njegovo pomoč, naj ga pokliče.

Luka Kocjančič, 6. a

IZLET V GARDALAND

Ta dogodek sem si izbral, ker mi je bil zelo všeč.

Mama in tata sta me zbudila in mi pripravila zajtrk. Oblekel sem se in skupaj smo se odpravili z avtom do Petrola. Tam smo najeli dva kombija. Otroci in starši smo se razdelili v dva kombija: v enega vsi otroci in en starš, v drugi kombi pa so šli vsi starši. Dolgo smo se vozili do Gardalanda. Prispeli smo ob desetih. Videli smo začetek in veliko dobrodošlico.

Najprej smo šli vsi skupaj na bolj strašne atrakcije. Bilo me je zelo strah. V času kosila smo šli v eno restavracijo in jaz sem si naročil pečen krompir in meso. Ko smo s prijatelji pojedli, smo se odpravili na Raptor, na Tornado blu in na druge atrakcije, dokler starši niso pojedli in popili kave.

Nato smo šli vsi skupaj na vodne atrakcije, ki so mi bile zelo všeč. A bili smo vsi mokri kot »cucki«, zato smo šli na Oblivion in Raptor, kjer smo se posušili.

Nato smo se odpravili domov. Razmišljal sem, da sploh ni bilo tako strašno. Zaradi svoje nove izkušnje sem postal pogumnejši.

Etien Koren, 6. a

Gaja Zahar, 8. a

7. RAZRED

ČAROBNI GOZD

Nekega dne sem se zbudil, pospravil posteljo in si umil zobe. Pojedel sem zajtrk, se stuširal in preoblekel. Obul sem si čevlje in popil kozarec vode. Potem sem šel na sprehod v gozd.

Ko sem prišel v gozd, sem razmišljal, kaj tako glasno šumi. Šel sem naprej. Opazil sem najlepše slapove v življenju. Odločil sem se, da grem do kraja, kjer je najvišji, stometrski slap. Nato sem se odšel ohladiti pod slap. Opazil sem, da je to zelo čarobno, da ti odžene vse neprijetne misli in skrbi. Voda je bila zelo mrzla, tako da me je res ohladilo. Potem sem šel po gozdu naprej in prišel do jase, kjer je bila koča in travnik s kravami. Zagledal sem kmeta in ga vprašal, kaj dela. Kmet je odgovoril, da molze kravo. Povedal mi je, da krave dajo od 100 do 150 litrov mleka na dan. Vprašal sem ga tudi za čarobni gozd. Opisal mi je pot do table: MAGIC FOREST. Zahvalil sem se in odšel.

Ko sem prišel v ta gozd, je bilo čudovito. Ptice so govorile, medvedi so plavali, žabe so skakale... zagledal sem kočo. Potrkal sem na vrata koče. Ni bilo odziva. Potrkal sem še enkrat in videl sem, kako se kljuka na vratih počasi premika. Zagledal sem človeka, ki je nosil črno kapo, črno majico, črne hlače in črne čevlje z belo pentljo. Pogledal sem ga v obraz in videl srhljivo osebo, ki je gledala v moj obraz. Ugotovil sem, da je to čarovnica. Rekla je: »GOOD DAY. WHO ARE YOU?« Vprašal sem jo, zakaj govori angleško. Razložila mi je, da samo pozdravlja angleško. Radoveden sem bil, zakaj se v tem gozdu dogajajo nemogoče stvari. Povedala je, da je ona začarala gozd in da je ona glavna oseba v gozdu. Pogovor sva nadaljevala nekako takole...

»Zakaj pa nadzorujete gozd?«

»Ker ko sem se preselila sem, je bil tu hrup.«

»A bi lahko bila midva prijatelj?«

»Lahko, če mi pomagaš pri pospravljanju in urejanju koče.«

»Zmenjeno.«

»Se strinjam, da si moj prijatelj.«

Bila je že noč in odšla sva spat.

Naslednje jutro sem se zbudil in čarovnica mi je naročila, naj grem nabrati borovnice in h kmetu iskat 3 decilitre mleka.

Ko sem se vrnil, sem ji pomagal pripraviti zajtrk. In že je bila ura za v šolo. Ker sem bil pozen, me je čarovnica začarala tja in nisem zamudil. Bili smo na izletu v Ljubljani in po izletu sem se vrnil v gozd. Pojedel sem kosilo in rešil delovni list. Nato sva se igrala, kdo več pospravi v tridesetih minutah.

Bilo je konec dneva. In čarovnica je rekla: »Veselilo me je, da sva se spoznala in da sem končno dobila družbo.«

IN KONEC JE PADEL V LONEC ...

Kris Furlan, 7. a

Isabella Robič, 9. a

DOGAJAJO SE ČUDNE STVARI ...

Ko sem se zbudil, ni bilo nikogar v zgornjem nadstropju. Kričal sem: »Mama, sestra, kdorkoli....« Nič. Grem v spodnje nadstropje, še enkrat zakričim, nikogar ni bilo. Bila je tema. Poskusil sem prižgati luč, a se ni prižgala, poskušam še enkrat in še enkrat, še enkrat.... Prestrašil sem se. Dobil sem kurjo polt.

Lačen sem, grem do hladilnika, ga odprem, nekaj zasmrdi. Pogledam v hladilnik. Ojoj, skoraj bi bruhal. V hladilniku je bila hrana in kri. Zaprem oči in si rečem, da verjetno samo sanjam. Odprem oči, uščipnem se. Občutim bolečino. Torej ne sanjam. Vedno bolj me je strah. Na misel mi pade, da grem pogledat k starim staršem, ki živijo zraven.

Grem po stopnicah, pridem na verando, vrata so priprta. Strah me je vstopiti. Najraje bi se obrnil in šel, a kam? Odločim se vstopiti, vidim čisto temo. Poskušam prižgati luč. Tudi tu ne dela. Požrem slino in zakričim: »Nona, nono!« ni odgovora. Sama tišina. Še enkrat se sprehodim po hiši. Nič. Potem pa pridem v sobo in na tleh vidim kri in zeleno sluz. Ko pomislim, se mi zdi, da je bila tudi v hladilniku. Strah me je, srce mi nabija »sto na uro«. Kar naenkrat zaslišim bum. Vrata so se zaprla, najbrž zaradi prepiha. Ne vem, kaj storiti. Nato pa pomislim, da je danes petek in da je šola odprta. Prestrašen grem iz hiše v garažo. Vzamem kolo, ker sem se odločil, da grem v šolo s kolesom, ker želim videti, če je kdo v njej. S kolesom pridem iz garaže, ne najdem čelade. Grem do ceste in skočim na kolo. Nikjer ni nobenega avta. Samo kri in zelena sluz, kot da mi kažeta pot. Tema je pravzaprav, ne vem niti, koliko je ura, ker elektrika slabo dela. Na cesti pa so luči, ki pokvarjeno utripajo. Vozim se, zebe me, lačen sem, a to je ta trenutek najmanj pomembno. Pred mano je dolga pot, dolga kar 6,6 kilometrov. Po cesti je sluz in kri. Spominja me na film o vesoljcih. A to ni film, to je resničnost. Pol ure se že vozim. Sem že blizu šole. Sluz je še vedno na cesti. Tik pred šolo sem, še kakih 100 metrov. Sluz in kri vodita naravnost na odcep za šolo. Ob šoli sem, stopil s kolesa in ga naslonim na steno. Grem do glavnega vhoda, potisnem vrata, zaklenjeno je. Grem okrog šole. Kar naenkrat so na tleh stopinje na sluzi, ki me vodijo naravnost k odprtemu oknu v eni izmed učilnic. Pridem k oknu, ki je rahlo priprto in z njega visi sluz. Ne vem, kaj storiti.

Stopim skozi okno v učilnico, nikjer ni nikogar. Hodim po hodniku, na katerem je živa tema, na tleh pa odsevajo stopinje. Slišim, kako kaplja voda s cevi na tla. Kar naenkrat za sabo nekaj zaslišim, obrnem se...nič. Nato še nekaj zaslišim za sabo, obrnem se...nič. Dobim občutek, da me nekdo zasleduje, zato se obrnem ... zagledam zombije in začnem bežati. Pogledam nazaj, še več jih je. Začnem tako močno bežati in se čudim, da znam biti tako hiter. Spet se obrnem, še približno sto jih je. Ko pa se obrnem naprej, jih vidim še spredaj. Obkolili so me, nimam kam. Vedno bliže so. Nato skočijo name in me zavežejo z vrvmi. Kar naenkrat se zbudim v učilnici glasbe. Verjetno zato, ker sem padel v nezavest. Vidim zombije, začnem kričati, brcati pa še marsikaj. Pomirijo me, odprejo luč in si snamejo maske. Bili so moji sošolci, domačini, moji starši, čisto vsi, ki živijo v moji okolici in drugod. Začnem spraševati.

»Kaj? Kaj, kaj, kaj?«

»Srečen pozni Halloween!«

»Kaj?«

»Pozni Halloween!«

»K...k...k...k....k...kaj?«

»Celo sosesko smo že potegnili.«

»Kaj, kako pa še pet dni zamujate.«

»Na Elektro smo poklicali, naj izklopijo elektriko od Rakitovca do Dekanov, nato pa smo iz vsake družine poklicali enega člana, naj namesti sluz in kri ter pride v šolo, namesti še več sluzi in krvi in straši ljudi.«

»Okej, ma se vam je dalo?«

»Ja, se nam je in če si za, greš lahko z nami še naprej strašit ljudi.«

Prikimal sem, dali so mi kostum in skrili smo se. Naslednji je prišel Matija. Tudi njemu ni bilo nič jasno. Ko smo prestrašili čisto vse, smo dobili hrano in sladkarije.

Končali smo pred peto uro zjutraj in se zabavali do polnoči. Tisti in naslednji dan je odpadel pouk in starši so dobili celo plačo.

Mihael Kovačič, 7. a

POČITNICE NA FERSKIH OTOKIH

Zbudili smo se zgodaj zjutraj in se odpravili na pot.

Prečkali smo Avstrijo, Nemčijo, dokler nismo prišli do Danske, kjer smo prespali. Odpravili smo se na sever Danske do danskega glavnega mesta. Z avtom smo odšli na trajekt. Vozili smo se tri dni. Spali smo v sobi. Imeli smo dva postanka za štiri ure, da si ogledamo druge bližnje otoke. Otoki so bili del Islandije ali Norveške. Posebnost je bila ta, da so takrat imeli samo pet semaforjev na vseh otokih. Šli smo naprej do gorstva Haylands, kjer smo šli s trajekta v hotel. Hotel je bil zelo velik in razkošen. Stil je bil črno-bel, kar je meni všeč. Bila je zima in popoldne sta bili zunaj le 2 stopinji. Temperatura je bila stalna. Ljudje so bili večinoma notri zaradi mraza. Drugi pa so bili po trgovinah ali v barih. Šli smo si ogledati znameniti obok, ki je narejen iz kitovih reber. Merili so 32 metrov, stari pa so bili 100 – 160 let. Imeli so urejene ceste in celo plažo na prostem, ki ima v tleh vrelce s temperaturo do 42 stopinj, a se to toliko ne čuti, ker so pod peskom. Meni pa je bil najljubši večerni zeleno-modro-vijolični severni sij. V hotelu smo se stuširali. Strop je bil steklen in lahko si opazoval severni sij, komete, zvezde,... noč je bila mirna, a zbudilo me je, ko se je prižgal robotski sesalec, ki je sesal po sobi.

Zaželeli smo si lahko noč in zaspali.

Kris Furlan, 7. a

MOJE PRVO KOLO

Spomnim se, da sem bila še majhna. Imela sem okoli šest let.

Moje kolo je imelo zadnja kolesčka. Sram me je bilo voziti to kolo, ker sem mislila, da se mi bodo smejali ostali prijatelji, ker imam še vedno zadnja kolesčka in se ne znam še voziti brez njih. Vprašala sem tatija, če bi me lahko naučil voziti kolo brez zadnjih kolesčk. Strinjal se je z mano in rekel: »Lahko te naučim že jutri, če hočeš.«

Celo noč nisem spala, saj sem bila preveč navdušena. Naslednji dan sem ga vprašala: »Ali me lahko že zjutraj naučiš?« Rekel je: »Ja, lahko, saj ne bo vzelo veliko časa.«

Oblekla sem se in šla v garažo. Jaz sem vzela čelado, tata pa je privlekel kolo ven. Odstranil je zadnja kolesčka in odpeljal kolo na cesto.

Rekla sem: »Obljubi mi, da ne boš izpustil kolesa.« Obljubil mi je, da ga ne bo. Malo me je držal in porival kolo. Noge sem imela na pedalih in porivala kolo. Mislila sem, da tata drži kolo, a ko sem pogledala nazaj, ga tata ni držal. Srce se mi je ustavilo za sekundo, ker nisem vedela, kaj naj storim. Odločila sem se, da se ustavim. Jezna sem bila v sebi, ker je rekel, da bo držal kolo.

Še enkrat sem poskusila voziti. Takrat mi je tata povedal, kdaj me je spustil. In zgodil se je čudež. Sama sem prvič brez pomoči tatija ali kolesčk vozila kolo. Tako sem bila vesela, da se ne da opisati. Ko sva prišla domov, sem povedala mami, kaj se je zgodilo in bila je vesela zame.

Naučila sem se, da je poskušanje novih stvari poučno in zabavno. Moraš verjeti vase in zaupati. Od takrat naprej mi je zelo všeč tisto kolo in tudi vožnja z njim mi je všeč.

Neža Muha, 7. a

BILA SEM NAJSREČNEJŠI ČLOVEK NA SVETU

Že od malih nog sem si želela mucu. Ko pa smo živeli v stanovanju, mama ni hotela mačke do mojega enajstega leta.

Mamina sodelavka je imela mamo, ki je imela dosti mačk. Ena od muc je skotila mladiče. Med njimi mi je bila ena od muc zelo všeč. Sanja je rekla, da ko dopolni štiri mesece, je lahko moja. Določili smo ji ime Pika. Bila je tribarvna muca. Dvakrat sem jo obiskala v Movražu. Bilo je še v času karantene, ko je prišla Sanja. Šolo sem že končala. Ko sem prišla ven, je Sanja s sprednjega sedeža vzela škatlo. V škatli je bila Pika. Takrat sem bila najsrečnejši človek na svetu.

Nekega popoldneva me je mama poklicala. Rekla je, da sta Pika in še ena mačka pod avtom. Pika je pihala in renčala. Mačku smo dali meso, ki je ostalo od kosila. Maček je bil suh in shiran. Pika ga je čez čas vzljubila. Mačku smo dali ime Toni, a ga kličemo Tonček. Zdaj ni več suh in shiran. Ima lepo dlako in je zdrav.

To je moja zgodba o tem, kako sem dvakrat postala najsrečnejši človek na svetu.

Neža Muha, 7. a

Neja Škrgić, 6. a

ČAROBNA KNJIGA

Nekoč je živel fant po imenu Marino. Živel je v majhni leseni hiški s svojo mamo. Ni imel ne bratov ne sester, oče pa ga je zapustil takoj, ko se je rodil. Vas je bila revna in jedli so le ribe, ker so živeli ob morju.

Nekoč je Marino videl oglas za turnir. Prva nagrada je bila sto evrov. Ker se je Marino hotel prijaviti, je za dovoljenje prosil mamo. Dovolila mu je in mu rekla, da se bo moral močno boriti.

Začel je trenirati in kmalu je postal močnejši. Naslednji dan je šel na sprehod v gozd. Na tleh je zagledal starčka. Veliko ljudi je šlo mimo njega, a nobeden se ni zmenil zanj. Ker mu ni nihče pomagal na noge, mu je Marino. Starček mu je povedal, da on organizira turnir. Povedal mu je tudi, da moraš biti zelo močan in hiter, ker se turnir odvija v veliki kletki. Ko je to rekel, je odšel.

Naslednjega dne je Marino odšel na tekmovanje. Tam je videl starčka, ki ga je videl v gozdu. Kmalu je razložil pravila: brez orožja, brez oklepa in ščita. Bilo je pet krogov in finale. Marino je zaradi treningov postal zelo močan in brez težav zmagal prve štiri kroge. Pri petem se je spopadel z nekom, ki je imel skrito orožje. Če se ne bi Marino hitro odmaknil, bi to bila njegova smrt. Marino je povedal, da ima nasprotnik orožje, zato so ga diskvalificirali. Ko je stari možakar naznanil finalista, je povedal, da se bo njun dvoboj odvijal naslednji dan, saj sta bila že zelo utrujena.

Navsezgodaj zjutraj je šel Marino iz svoje hiše, da bi se pripravil na dvoboj. A ko je stopil skozi vrata, je padel v zelo globoko luknjo. Takoj zatem se je pojavil njegov nasprotnik v finalu. Marino ga je vprašal, zakaj mu je to storil. Tekmec se je zasmel in odgovoril: »Če ne zmagam, ne bom dobil nagrade in ker poznaš pravila, veš tudi, da če nasprotnik zamuja več kot eno minuto, je izločen.«

Blaž Černic, 7. a

8. in 9. RAZRED

LITERARNA DELA, KI SO NAS NAVDIHNILA ...

PLES OB LJUBLJANCI

Nekega dne se je ob Ljubljanci odvijal ples. Odšla sem tja, a nisem imela spremljevalca. Usedla sem se na zidek poleg vodnjaka. Vse so spraševali za ples, jaz pa še vedno nič.

Na sredini trga je stalo dekle, ki je zavrnilo čisto vsakega. Med njimi je bil tudi moj prijatelj Prešeren. Ko ga je zavrnila, me je zagledal in me prišel vprašati za ples. Zavpila sem: »Ja!« Začela sva plesati. Tisto dekle pa so kar naprej spraševali in spraševali za ples. Bila sem kar ljubosumna. Čez nekaj časa je prišla do naju s čednim gospodom in se začela posmehovati, saj sem plesala s fantom, ki ga je zavrnila. Vendar meni je Prešeren kar čeden pa še dobro pleše. Ko sta Povodni mož in deklina začela plesati, sem ostala kar brez besed. Vrtela sta se in vrtela... Prešeren je kar občudoval deklino, zato sem prijela Prešerna za roko in poskušala plesati kot oni. France me je kar vrtel in vrtel. Njiju pa kar naenkrat ni bilo več.

Padla sta v Ljubljanico. Od njiju ni bilo več besedice.

Teja Rebec, 8. b

Hana Dodič, 7. b

ZGODBA O NOVODOBNI URŠKI

(Spis v slengu)

Nekega dne je živela punca po imenu Urška. Bila je povabljen na zabavo, na katero si lahko prišel samo s partnerjem. Zato je šla s prijateljicami po Kopru in na zipmeeting, da bi našla partnerja za zabavo. Najprej so odšle v Mek, ampak tam ni bilo nobenega pametnega. Ko so pojedle, so se odpravile na zipmeeting, saj je Urška obična limka, ki ima zipa. Ko so prišle tam, so se vozile okoli in namesto da bi gledale zipe, so gledale fante na zipih. Urška je zagledala enega lepega gaserja na max, ki je znal po zadnji, vendar ni imel zipa. Zato je iskala naprej. Krožile so po parkingu in iskale in iskale, dokler Urška ni zagledala fanta na prelepem zipu. Ker je imel čelado, ga ni mogla videti, zato so se odpeljale do njega in Urška ga je vprašala za snep. Fant si je snel čelado in Urška je ostala brez besed. Dal ji je snep in takoj je začela zbirati ogenjčke. Na snepu je imel ime gaserPrešeren3. Ker se je Urška na prvi pogled zaljubila v tega gaserja, ga je vprašala, kaj dela v soboto, saj je takrat zabava. Rekel je, da gre na zabavo, a da nima s kom iti. Zato jo je vprašal, če bi ona šla z njim in Urška je vsa vesela privolila.

Iztekali so se dnevi in vse bliže je bila sobota. Medtem sta si veliko pisala in se dogovarjala za zabavo. In končno je prišla ta sobota. Limka Urška si je oblekla Nike pajkice airmaxice Nike croptop in našminkala se je tudi ter zaslišala je zipa, svojega gaserčka. Stekla je ven, zaprla vrata, si nadela čelado in se usedla na zip. Objela ga je in gas do zabave. Ko sta prišla, sta odšla do gaserjev in se začela pogovarjati. Med njimi je bil tudi en, ki ni mogel nehati gledati limke Urške, a Urški ni bil všeč, saj je imela že Prešerna. Na polovici žurke je Prešeren vprašal Urško, če bi odšla do Meka, ker je tam postalo že dolgočasno. Urška ni mogla verjeti, da jo je to vprašal, saj vse punce očara, če jo fant vpraša za Mek. Medtem ko sta jedla, so fantje kar spraševali Urško za snep, vendar Urški je bil všeč samo Prešeren, zato jim ni dala snepa.

Čez nekaj časa je bila že pozna ura in Prešeren je Urško odpeljal domov. Ko so prispeli, ji je povedal, da se je imel lepo in da mu je všeč. Urška je vsa očarana priznala, da ji je tudi on všeč in tako sta gaserja začela hoditi.

Teja Rebec, 8. b

MOJ DELOVNI DAN

(Spis na temo Žebljarska)

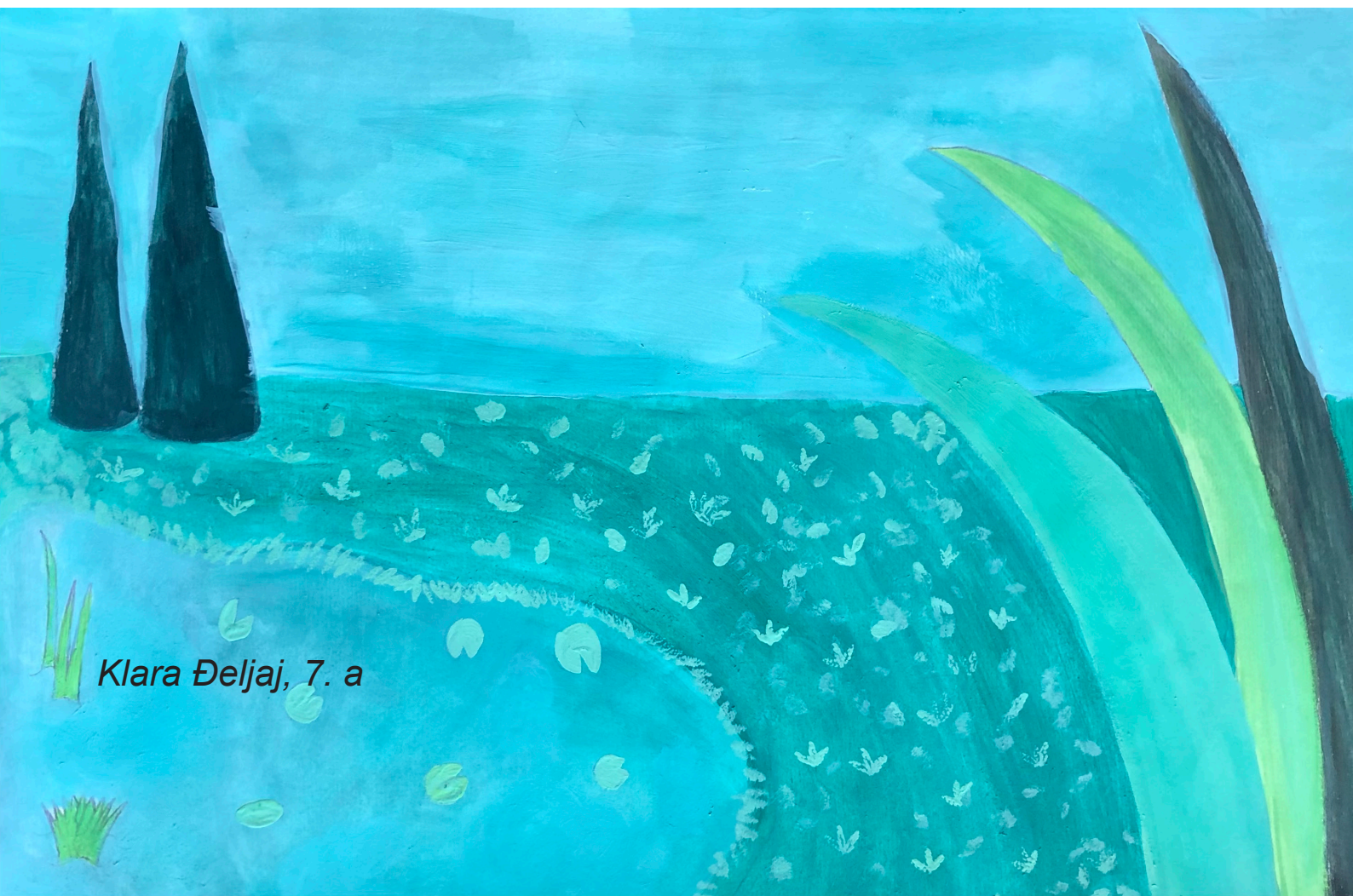
Vsako jutro je enako. Vstanem ob treh in pol zjutraj, se umijem, oblečem in pojem majcen košček nedeljskega domačega hleba, popijem cikorjo in se odpravim proti žebljarni. Vsak dan je isti, iz dneva v dan vstajam z večjim odporom iz postelje, sita sem že tega življenja, ne vidim luči na koncu tunela. Moje telo trpi, polno je bolečine, a v mislih mi roji samo misel, da moram preskrbeti svojo družino. Razmišljam, ali sem dobra mati svojima hčerkama? Bom lahko zaslužila dovolj, da bom lahko kupila sestavine za hleb kruha? Bom lahko nudila boljše življenje mojima hčerkama?

Ko pomislim na take reči, me enostavno srce boli, tudi solzo spustim, ko pomislim na svoji dve ljubi hčerkici. Sami sta cele dneve doma, "uživata" otroštvo in ko pomislim, kaj ju čaka v življenju in da bo vsega "lepega" enkrat konec, me zmrazi.

Hodim po poti in da omilim vse hude stvari, občudujem naravo, dolge travnike in sonce, ki se počasi prebuja. Narava je moje edino upanje, edina lepota tega življenja. Kako je lahko Bog ustvaril tako lepo okolje, ljudi pa je naredil tako slabe, ki kvarijo to lepoto? Stojim pred veliko neizprosno zgradbo, žebljarno. Velika temna zgradba, polna isker, umazanije, vročine in dima. Tukaj delam štirinajst ur na dan....Od štirih do enih, od treh do osmih. Prekladam težko železje iz kupa na kup, tolčem železje, vse me peče in boli, ne vidim konca. Utrujena sem, ljudje vsi tu izgledajo izmučeni, siti vsega, počasi se premikajo in opravljajo težaško delo, katerega ni konca. Ko umre eden, ni žalovanja, samo nadaljujemo z delom. Najbolj kruta stvar je ta, da manjkajočega nadomesti "novi stroj". Ti novi stroji so po navadi majhni, suhceni otroci, ki se pridružijo žarečem peklu. Gledam jih, kako se mučijo in trpijo, oči me peko in srce se mi trga. Trpijo na tem božjem svetu. Tako si želim, da jim tega ne bi bilo potrebno delati in bi se lahko zunaj igrali v prelepi naravi, a kaj ko je potrebno. Sonce je že visoko, ko se konča naša prva izmena in se odpravim proti domu. Iz tovarne odhajamo potolčeni v vrstah kot kakšni mrtvo živi ljudje. Nihče se ne smehlja in zabava, vsi so tiho. Pridem domov. Moji deklici sta tako veseli, skupaj pokosimo in odidem, da ležem za trenutek, saj moram nazaj v tovarno. Cerkvni zvonik zazvoni in nas kliče, da je čas za odhod. Pozdravim puncu in se odpravim na pot, sonce je visoko na nebu, s pekočim občutkom boža moje čelo. O Bog, kdaj bo vsega tega konec?

Spet sem v temni sobi sama, skrita za kupom ljudi, katere gledam, kako se mučijo, roke me bolijo, noge se mi treso, vse me boli. Kujem in kujem po železju, tako žari, same iskre imam v očeh od jutra do večera. Tako rada bi se usedla za trenutek, a ne morem. Ves čas nad mano bdijo budne oči gospodarja, ki nam ne da odmora. Visok, močan stvor bedi nad nami, niti za trenutek ne zapre oči. Poleg vsega težaškega dela nas cel čas ponižuje in se nam posmehuje. Hudo mi je, upam, da bo kmalu konec. Vsake pol ure, ko zvoni cerkveni zvon, štejem še koliko mi manjka do konca izmene, končno zazvoni. Stečem stran od tovarne v svet, po poti domov opazujem luno, ki sveti nad mano, ura je osem in pol. Ko prispem domov, hčerki spita, prižgem si majhno svetilko, sedem za mizo in se priporočim Bogu. On je moj edini rešitelj, moja vera me drži na nogah, če ne bi že davno obupala. Umijem si obraz in se pogledam v ogledalo. Vidim star, naguban in nesrečen obraz, niti nasmeh ga ne polepša. Vsa sključena sem, roke me bole. Ležem na mojo slamnato žimnico, vsa mehka je, kot objem angela. V upanju na boljši jutri ugasnem svetilko in *zaspim*.

Neža Rožac, 9. a

Klara Đeljaj, 7. a

MALI PRINC SE VRNE NA ZEMLJO

Želel sem si novega potovanja, zato sem se odločil, da bom zopet obiskal Zemljo. Tokrat bom obiskal čisto drugi konec sveta kot zadnjič. Danes potujem v Evropo, obiskal bom majhno državico Slovenijo, ki leži v srednji Evropi. Namenjen sem v mesto Koper, ki ima tudi morje, tako da bom lahko užival v sončnem zahodu ob morju, če bo lepo vreme, komaj čakam!!! Pozdravil sem svojo cvetico in vzel svojo knjižico za modre misli in sem začel pot proti zemlji.

Spet sem moral iti mimo vseh planetov v vesolju, ki jih že poznam tako, da ta del moje poti mi ni bil preveč zanimiv. Začel sem se spuščati na Zemljo, pristal sem sredi gozda, še sam ne vem, kje sem. Bilo me je malo strah, ker sem bil čisto sam sredi gozda, kjer živijo številni nevarni plenilci, a sem počasi zbral pogum in nadaljeval svoje potovanje. Hodil sem in hodil, zdelo se mi je, da je minila že cela večnost. Na srečo sem zagledal tablo, na kateri je pisalo Trnovski gozd in v tistem trenutku sem zaslišal šum v grmovju nedaleč stran od mene, prestrašil sem se in to zelo in stekel. Ko sem pogledal nazaj za sabo, sem opazil zajca in si oddahnil. Zanimalo me je, kje natančneje sem, zato sem se obrnil in začel korakati proti zajčku in on je kar zdrvel proč od mene, začel sem teči, kolikor so me noge nesle in sem ga dohitel na ovinku za v središče gozda, ker mu je spodrsnilo. Hitro sem ga ogovoril: »Zajček, zajček prosim, pomagaj mi, ne vem, kje točno sem.« Zajec se je obrnil proti meni in me začudeno pogledal in rekel: »Ti mene lahko razumeš?« Nasmejala sem se in mu odvrnil: »Seveda, a ni to normalno, da se ljudje in živali pogovarjajo?« Zajec me gleda še z večjim začudenjem in odvrne: »Ne, to v našem svetu ni normalno, nas divje živali lovijo okrutni ljudje s puškami in nas preganjajo, trdijo da jim delamo škodo, od kod pa si se ti vzel, da tega ne veš?«

Povedal sem mu svojo zgodbo, od kod sem in kam sem namenjen. Zajec mi sprva ni verjel, a potem mi je počasi začel zaupati in verjeti v moje besede. Rekel mi je: »No, če pa je tako, da si prišel od tako daleč, ti pa le pomagam...sledi mi, peljal te bom do bližnje vasi, kjer boš našel koga izmed ljudi, da te usmeri v pravo smer, ker jaz sem zajec, ne vem ravno, kje je Koper.« Sledil sem mu, pripeljal me je v zelo majhno vas po imenu

Čepovan, tam sva se poslovila. Bil sem mu zelo hvaležen za pomoč. Sprehajal sem se po vasi, a ni bilo ne duha ne sluha o ljudeh ali živalih. Skoraj sem obupal, ko sem zagledal staro ženico, ki je dajala sušiti perilo. Hitro sem šel do nje in jo kulturno ogovoril: »Dober dan, gospa, a bi mi lahko pomagali, namenjen sem proti Kopru, sem turist in ne vem, kam naj grem?« Starka me je začudeno pogledala in rekla: »Otrok dragi, kaj pa ti počneš sam, kje imaš starše?« Odgovoril sem: „Nimam staršev, prihajam iz vesolja.“ Začela se je smejati na ves glas, kar se mi ni zdelo spoštljivo, rekla je: »Imaš pa bujno domišljijo, ne moti me več, otrok, imam delo, pojdi nazaj, od kamor si prišel.«

Bil sem zelo žalosten in prizadet, hodil sem in hodil, dokler se ni stemnilo, takrat sem si postavil zavetišče iz vej. Ponoči nisem nič spal, ker je bilo zelo mrzlo, zato sem zjutraj bil utrujen, a sem kljub vsemu nadaljeval pot po neznanem delu Slovenije. Hodil sem, hodil in hodil in zagledal sem veliko, široko cesto in kup avtomobilov, ki je drvelo po njej. Kmalu za tem sem zagledal tablo Vipava, bil sem presrečen, da sem našel neko mesto. Odhitel sem po pločniku do bližnje stavbe na začetku mesta, na kateri je pisalo Železniška postaja (nakup vozovnic). Bil sem presrečen, da sem našel prevoz zase, da mi ne bo treba več hoditi. Stopil sem do okenca in rekel: »Dober dan, rad bi šel v Koper.« Gospa za okencem me je pogledala: »Kje imate masko, gospod? Prosim, da si jo nemudoma nadenete!« Nisem vedel, kaj je maska, zato sem rekel: »Kakšno masko?« Gospa je jezno rekla: »A se vi delate norca, kot da ne veste, da divja epidemija, je veliko okužb in maska je obvezna tako zunaj kot v notranjih prostorih zgradb. Lepo vas prosim, da odidete in se ne vrnете ali pa si pojdite kupiti masko in potem se bova pogovarjala.« Bil sem žalosten, usedel sem se na bližnjo klopcu in jokal. Nato začutim, da se je nekdo dotaknil moje rame, bila je mlada gospodična, rekla mi je: »Živijo, kaj pa ti tukaj počneš sam?« Povedal sem ji svojo zgodbo in od kod sem pa kam sem namenjen. Upal sem, da mi bo lahko pomagala. Nasmehnila se mi je in rekla: »No, jaz ti lahko pomagam, ker te razumem, tudi jaz sem imela zelo bujno domišljijo, ko sem bila otrok in bila sem polna želje po raziskovanju in spoznavanju novih stvari.« Vse mi je razložila. Kaj je epidemija, covid-19 in ponudila mi je masko in denar za vozovnico. Solze sreče so mi pritekale po licih in zahvalil sem se mali gospodični za vso

prijaznost. Objel sem jo in rekla mi je: „Živi svoje sanje, nikoli ne obupaj nad njimi in niti ne pusti, da bi ti jih kdo vzel.« Pozdravil sem jo, nato pa stekel do okenca in kupil vstopnico. Vkrcal sem se na vlak. Na vlaku sem našel svoj sedež in sedel, potegnil sem svojo beležko iz žepa in zapisal modro misel, ki mi jo je gospodična povedala. Bil sem zelo vesel, da sem si prepeval celo pot in opazoval naravo. Vozil sem se kar dolgo, ko sem zaslišal glas na vlaku: »Prispeli smo na končno postajo v Koper, prosim, da se vsi potniki izkrcate z vlaka in vzamete svoje stvari s seboj.« Hitro sem poskočil in stekel z vlaka, komaj sem čakal, da zadiham morski zrak in vidim prelepo mesto Koper in morje. Stekel sem po ulicah do plaže, vsi ljudje so z začudenjem strmeli vame, a ni me sploh skrbelo, kaj si mislijo o meni. Upošteval sem, kar mi je rekla gospodična, naj živim svoje sanje. Ura je odbila šest zvečer, ko sem se sprehajal ob morju po potki, v daljavi sem zagledal poznano osebo. Bila je gospodična, ki mi je pomagala, stekel sem k njej. Pozdravil sem jo, bila je presenečena, da me vidi. Začela sva se skupaj sprehajati in se spoznala. Izvedel sem, da je mladi gospodični ime Martina, živi v Izoli, to je mesto blizu Kopra.

Sprehod sva zaključila na strehi njenega bloka. Opazovala sva skupaj sončni zahod, povedala mi je, da ona tudi obožuje sončne zahode, oba sva neizmerno uživala. Na koncu me je vprašala: »Kje boš ti zdaj ostal? Boš odšel spat v hotel ali imaš tu kakšnega prijatelja?« Rekel sem: »Ne, nimam nobenega tu, za hotel nimam denarja, ti si edina, ki jo poznam tukaj poleg zajca iz gozda, ki sem ga srečal po poti.« Nasmehnila se je in mi ponudila prenočišče, sprejel sem njeno ponudbo. Jaz sem se njej pustil udomaćiti, ona pa meni. Skupaj sva vsak dan gledala sončni zahod in se zabavala. Potem pa sem se odločil, da grem nazaj domov k svoji cvetici. To sem povedal Martini, bila je žalostna, ker sva se morala posloviti, a sem ji obljubil, da jo bom še kdaj obiskal. Za spomin mi je podarila zalivalnik za mojo cvetico, na kateri je bila moja in njena slika. Bil sem ji neizmerno hvaležen za vse, kar je storila zame. Ob odhodu mi je povedala še eno modro misel: »Najboljše stvari v življenju so ljudje, ki jih spoznaš in imaš rad, mesta, kamor greš in spomini, ki jih ustvariš.“

Neža Rožac, 9. a

Nastja Radovac, 9. b

NAŠA RAZMIŠLJANJA O ŽIVLJENJU, SVETU, PRIHODNOSTI ...

Malokdo se zaveda, da se začetek in konec nekega življenja tako zelo pogosto dogajata tako zelo blizu. Tisto svetlo, radostno bolniško sobo, v kateri bodoča mama prvič zasliši bitje svojega otroka, lahko od bolniške sobe, v kateri nekdo poslednjič zajame zrak v svoja pljuča, se še zadnjič dotakne dlani svojega bližnjega, loči le ozek hodnik bolnišnice.

Vznemirljivo dejstvo je, da nihče vnaprej ne ve, kam ga bo vodila življenjska pot. Del poti lahko vsak posameznik usmerja, življenjske okoliščine pa so tiste, ki jih ni moč izbrati. Človeška populacija razvitega sveta še nikoli v večstoletni zgodovini ni živel tako udobno kot v prvih dveh desetletjih tretjega tisočletja. Medicinska veda je tako zelo napredovala, da smo bili prepričani, da se nam ne more zgoditi nič, česar zdravniki ne bi znali lajšati ali pozdraviti. A takšno prepričanje je bilo zmotno.

Prišlo je leto 2020 in z njim nov koronavirus. Kar naenkrat smo ugotovili, da znanost ne zmore vsega. Začelo se je dogajati nekaj, kar smo do tedaj gledali samo v filmih ali slišali, da je možno samo v skrajno nerazvitih državah. Virus je bil med nami in trosil smrt, ki je niti najsposobnejši medicinski pripomočki niso uspeli preprečiti. Ljudje smo doživeli strah, s katerim se nismo soočili še nikoli. Bali smo se okužbe, strah nas je bilo, da bo zaradi zaustavitve tovarn prišlo do pomanjkanja osnovnih življenjskih potrebščin. Bilo je, kot da bi kdo z mačeto odsekal življenje, ki smo ga bili vajeni do takrat. Brezskrbnega življenja, ki je vključevalo druženje, obiskovanje šole, aktivnosti, vsega je bilo v trenutku konec. Prisiljeni smo bili ostati doma. Okno v svet so omogočale le tehnične naprave. Sčasoma smo se privadili na novo realnost. V težkih trenutkih smo se naučili ceniti zdravje, družino, urejeno življenje. Vprašam se, ali bi nam slednje uspelo, če ne bi občutili najtemnejše plati epidemije? Premnogi so bitko z boleznijo, ki jo je širil smrtonosni virus, izgubili. Vse, kar smo doživeli, je prineslo spoznanje o pomembnosti življenja. Živeti moramo vsak dan. Najti moramo smisel svojega obstoja.

Ko se enkrat sklene pot, ko bomo še zadnjič v pljuča zajeli zrak, si nihče ne želi imeti občutka, da je bilo njegovo življenje le prečkanje tistega ozkega hodnika bolnišnice.

Isabella Robič, 9. a

Tjaša Železinger, 6. b

ZAPUŠČENCI

Iz avtobusa izstopim v prazno in tiho vasico. Sprehodim se do hiše po kratki kamniti potki, ki je z obeh strani obdana z drevjem, ki ga veter ziblje. Skozi okno sobe vidim dolgo cesto, ki se vleče iz ovinka v ovinek. Vidim gozd, njive...Na levo in desno stran me obdajajo same hiše. Naravnost vidim otroško igrišče in balinišče. Igrišče je zgrajeno na novo, a sameva vse dneve, to je žalostno gledati. Za vikend se za kratek čas pojavi kakšen otrok. Danes je lepo sončno vreme, zelo je toplo, ljudi vidim, kako po cesti z avti švigajo iz služb proti domu, vsem se zelo mudi. Mine ura odhodov iz služb, vse je spet pust, veter premika oblake, slišim šum drevja. Hodim in hodim, nikjer ne vidim nobenega, počutim se kot v mestu duhov. Sama s seboj hodim po kamniti senčni poti, katere ne vidim konca. Na njivi zagledam staro ženico z žalostnim obrazom, ki se muči ob sajenju. Sama je tako kot jaz. Hodim dalje, kar vidim so krave, ki uživajo v senci in prežvekujejo v ustih travo toliko časa, da že mene mine, da jih sploh gledam. Življenje je zelo dolgočasno, sama se vračam domov, srečam le kakšnega zajca, ki švigne iz zelenega grmovja. Spet sem v sobi, vidim, kako se luna dviga in sonce zahaja. Nebo se obarva v pisane barve, oblaki izginjajo, luna je vse višje in višje. Slišim šum vetra in v daljavi regljanje žab. Začelo se je temniti, še vedno posedam pred oknom in gledam v to praznino. Počutim se zelo prazno. Po cesti vsake toliko časa vidim švigajoče žaromete, zvezde so se pojavile na nebu. Luna dobiva svojo moč. Cestne svetilke se prižgejo, pustim in zatemnjenim delom ceste dajo sijaj - življenje. V daljavi zaslišim tuljenje šakalov, ki je nekako nadležen zvok, po drugi strani pa se ne počutim več prazno, zaslišim neko življenje, ki se dogaja. Psi pričnejo lajati, ni več spokojnega miru, tako se nadaljuje še naslednjih nekaj minut. Potem vse utihne. Vidim samo temo, nič se ne dogaja, cestni deli, ki so osvetljeni, dajejo neko upanje. Če pa gledaš dalje, vidiš praznino, temno, za katero ne veš, kaj ti skriva. Med hišami švigajo manjše živali, ki razburijo vaše pse. V daljavi zagledam srno, ki se brezskrbno pase v upanju, da preživi. Slišim avto, ki gre po kamniti potki, najverjetneje so policisti, ki iščejo skrite ljudi po grmovjih, med drvami, balami....A najmanjši šum je preplašil malo drobno srnico, že je odskakljala nazaj v gozd. Čas je za spanje, zaprem polkna in zaspim v upanju, da bo jutrišnji dan zanimivejši.

Neža Rožac, 9. a

DOMOVINA JE ENA ...

Vsak človek ima svojo domovino, v kateri se počuti varnega in sprejetega. Domovina je ena sama.

Že velikokrat sem razmišljala o domovini. Za nas je pomembna, zato jo moramo spoštovati. Na svetu imamo veliko držav, kjer živijo različni ljudje, vendar niso vsi srečni in varni v svoji domovini. Po svetu se dogajajo vojne in različno nasilje, zato morajo ljudje bežati in iskati boljše možnosti za življenje.

Tudi danes, ko se v Ukrajini dogaja vojna, ljudje tam niso srečni, saj jim preprečujejo, da bi normalno živeli. Moški morajo ostati v državi in se boriti, ženske pa s svojimi otroki bežijo v druge države, tudi v Slovenijo, ki jim nudi pomoč. Ti ljudje so nesrečni in bojijo se za svojo prihodnost in prihodnost svojih otrok. Vsi pravimo, da je doma najlepše, v državi, kjer smo se rodili in odraščali, v kraju, kjer smo doma. Za veliko ljudi to ne velja, saj so v nekaterih državah razmere, ki niso primerne za življenje. Mnogi se preselijo ali začasno zapustijo svojo državo in bežijo drugam zaradi vojn in nasilja. Srečni so, da imajo streho nad glavo, hrano, toplo posteljo in kar je najpomembneje svoje otroke. Obenem pa so globoko v sebi žalostni, ker se bojijo za svoje bližnje, ki so morali ostati v svoji državi in se boriti. Nekateri pa se preselijo tudi iz drugih razlogov, saj v nekaterih državah dobijo boljše plače in službe ter tam živijo in zraven spoznavajo tudi tujo kulturo, ljudi in način življenja. Seveda v določenih trenutkih tudi pogrešajo svoje domače, svojo državo in vse, česar v tujini nimajo.

Mislim, da je doma najlepše, saj je tam tvoja domovina in nekaj, kar drugje po svetu nimaš. Razumem pa tudi ljudi, ki radi potujejo in spoznavajo nove stvari v življenju. Pa se zaradi tega odločijo iti v tujino in živeti novo življenje. Najbolj je pomembno, da svojo domovino spoštujemo in da smo veseli, da imamo v svoji državi mir, nimamo vojne in lahko normalno živimo.

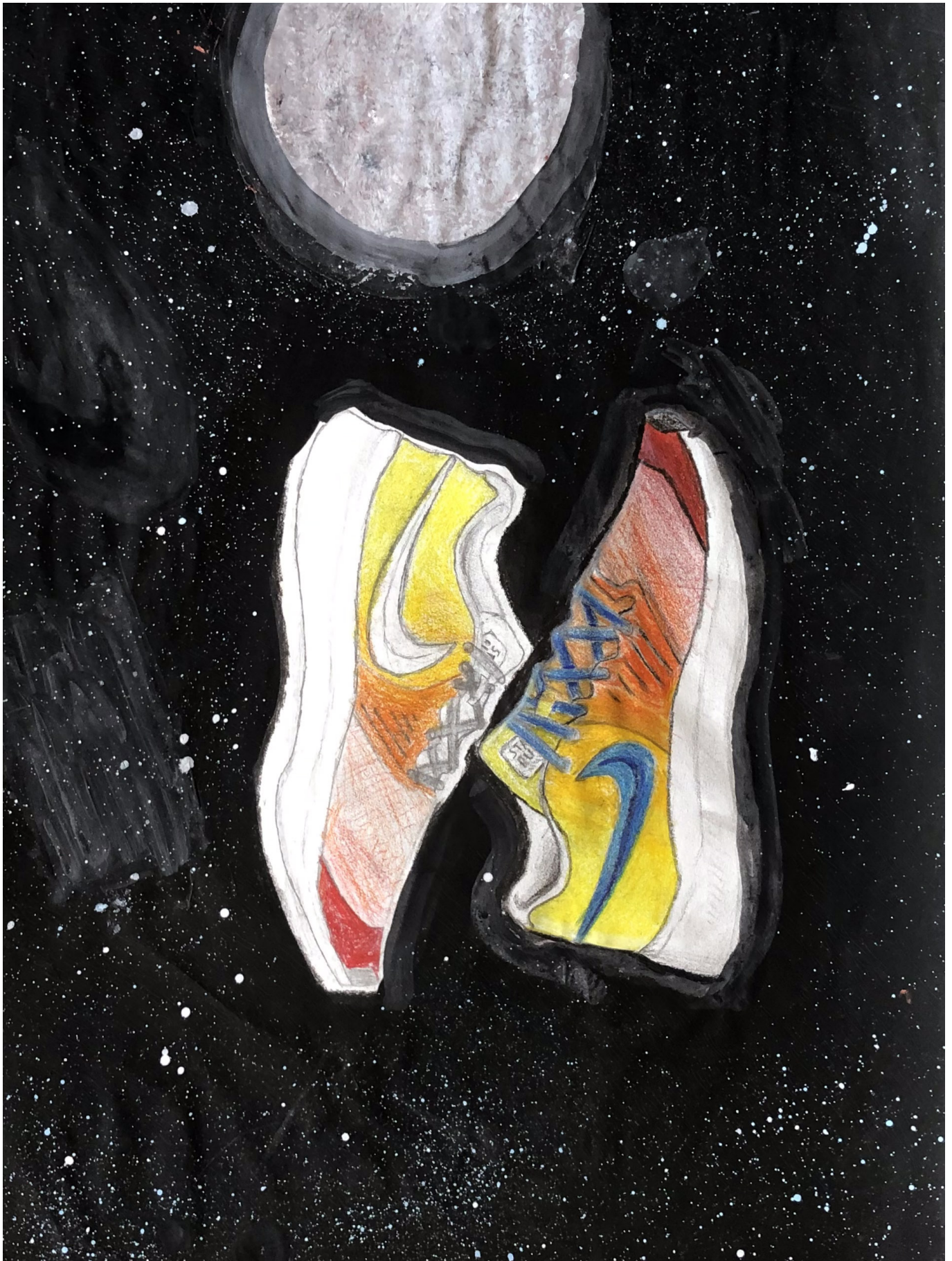
Tina Mahne, 9. a

DOMOVINA JE ...

Domovina je ... zdi se mi že tako izrabljena tema. Domovina je tu, kjer sedaj živim. Ali je res samo to? Razmišljam, obračam besede in misli. Ali naj opišem geografsko lego, državno ureditev, običaje, znamenitosti, ljudi? Ne, domovina ni samo to, saj vendar ljudje hrepenijo po domovini in umirajo za domovino. Zdaj vam bom povedala nekaj mojih misli o domovini. Razmišljala sem o življenju in ob tej misli sem dobila kar nekaj idej. Še sama ne vem, kaj bom v življenju delala, ne vem, kam me bo življenje neslo...Jaz mislim, da če me bo enkrat življenje neslo v tujino, bom komaj spoznala in vzljubila svojo domovino. Veliko ljudi, ki jih poznam in živijo v tujini, mi povedo, kako je Slovenija najboljša domovina, a jaz tega stoprocentno ne morem potrditi. Kot v zgodovini vsi pravijo, da je npr. Amerika obljubljena dežela. Zato da bi cenili domovino, moramo na svoji koži občutiti, kako je živeti drugje. Moji bližnji, ki so živeli po svetu, so mi pripovedovali o tem, kako je tam bilo...Ko se je slovenska skupnost zbrala, so se za nekaj ur počutili kot bi bili doma v Sloveniji. Pravijo mi: »Nikjer ni tako lepo kot doma.« Zdaj vsak dan preberem ali slišim na poročilih, kako se ljudje po mojem mnenju brez potrebe prepirajo in obtožujejo. Danes sem se vprašala: »Ali riba ve, kaj je morje, dokler plava v morju? Seveda ne ve. Ko pa jo potegnejo z mrežo na suho, ve, kaj je morje. Tako je s človekom. Dokler mirno živi v domovini, se mu to zdi nekaj vsakdanjega in normalnega. Ko se sovražnik zgrne nad domovino, vsi postanejo domoljubi. Samo to nam postane pomembno, pozabimo na vsakdanje stvari in potrebe. Domovina postane dragocenejša od življenja. To vidimo razločno sedaj v Ukrajini. Človeški greh, za katerega sta vedno odgovorna dva, je vojna. Človeško nezavedanje o pomembnosti domovine je posledica tega. V takih situacijah postane domovina dragocenejša od človeškega življenja. Misel na domovino da ljudem nadnaravno moč.

Nikoli ne smemo pozabiti, kdo smo in od kod prihajamo...Tudi če živimo v drugi tuji državi, moramo biti domoljubi do svoje prvotne domovine, ne smemo je pozabiti. V današnjem času se tega ne poudarja veliko, mogoče pa bi bilo dobro, da bi se.

Neža Rožac, 9. a

Žan Montanič, 8. a

V ZATONU OTROŠTVA VIDIM SVOJO PRIHODNOST

Moje otroštvo se počasi končuje in s tem tudi moja otroška brezskrbnost. Seveda smo imeli kot otroci skrbi, je bila pa takrat moja največja skrb popraskano koleno in kaj bo mama pripravila za kosilo. Sedaj, ko vstopam v življenje brez otroškega olepšanega pogleda na svet, so se določene stvari začele kazati v novi luči...

Končujem osnovno šolo, le še nekaj mesecev me loči od počitnic in začetka srednje šole. Ko zapustimo osnovnošolske klopi in jih zamenjamo s srednješolskimi, se pred nami odprejo nova vrata, vrata v odraslo obdobje.

Sama se srednje šole veselim. Zanima me, kaj dobrega in kaj slabega me čaka v svetu odraslih. Še bolj pa me zanima, kako se bom s tem spopadla in če bom oviram, ki jih prinaša življenje, kos. Seveda se poleg vsake lepe in vznemirjujoče stvari pojavljajo tudi skrbi.

O svoji prihodnosti mnogokrat razmišljam, kljub vsemu pa se še ne najdem. V mislih vidim le blede obrise želja za svojo prihodnost. Verjamem, da bom v srednji šoli našla svojo pot in da bom po njej korakala, kar se da, dobro. Potruditi se želim za vsako malenkost, ker nikoli ne veš, kaj ti bo življenje prineslo. S tem ko se potradiš, spoznavaš svoje sposobnosti. Lahko da mi bo moja vztrajnost odprla številna vrata v mojem življenju, za katera prej nisem vedela.

Pravijo, da ni pomemben cilj, pomembno je potovanje samo. S tem se strinjam. Včasih se preveč osredotočamo na sam cilj, zaradi katerega nam to pot do njega otežujejo že same misli. Tudi sama se prevečkrat osredotočam na sam cilj namesto na celotno potovanje. Seveda pa z željo po uspehu zaradi pritiska pridejo še skrbi in strah pred neuspešnostjo. Opazila sem, da se preveč osredotočam na negativne dele svojega potovanja. Človeški možgani so že sami po sebi zgrajeni tako, da se osredotočamo na malenkosti. Ko so stvari enkrat omenjene, težko odmislimo. Če rečem, naj si ne predstavljajte travnika, si ga vsi. Zaradi tega lahko dobimo napačen pogled na svet. Odvisno je od tega, kako na stvari gledamo. Če se vozimo s kolesom in se po ozki poti spuščamo po strmini in si v glavi govorimo: »Ne zaleti se v drevo, ne zaleti se v drevo, ne zaleti se v drevo,« je drugače, kot če si govoriš: »Sledi poti, sledi poti,

sledi poti.«

Prav tako menim, da je pomembno, kako gledamo na svojo življenjsko pot. Potovanje je pomembneje, predvsem tudi zaradi tega, ker bomo pot do cilja bolje izpeljali, če imamo radi samo potovanje. Če nas potovanje in pot osrečujeta, bomo do cilja prišli veliko lažje, kot bi sicer. Lahko bomo prišli veliko dlje.

V preteklosti sem se preveč osredotočala na vse slabe plati dogodka, kar mi je potovanje otežilo. Na vse poglede na svet, ki sem jih prej naštela, sem sprva gledala napačno. Ko sem zasledila te misli, se je v meni odprlo novo okno, kot da bi kar naenkrat na stvari pričela gledati drugače, postale so lažje in lepše. Odraslosti se seveda veselim, zavedam pa se, da bo z leti prišla tudi večja odgovornost. Verjamem, da ji bom kos. Verjamem, da bom kos vsem oviram in če jim ne bom, vem, da se bom lahko po neuspehu pobrala in začela znova.

Maja Frank, 9. a

Vanja Vučković, 8. a

MOJA ŽIVLJENJSKA POT BO ...

Bliža se konec mojega brezskrbnega osnovnošolskega obdobja. Bližje kot je konec šolskega leta, več vprašanj se mi pojavlja v zvezi s prihodnjimi odločitvami. Tolaži me, da smo vsi devetošolci na istem vlaku. Kakšna je prava odločitev? Odšli bomo vsak na svoj konec, spletli nova prijateljstva in ohranili samo tista prijateljstva, ki so nam pomembna. Prihodnjo jesen bomo kot piščanci prebodli varno jajčno lupino in samostojno zakorakali v realni svet. Razpočil se bo milni mehurček otroških iluzij in odleteti bo treba iz varnega gnezda. Ta misel me navdaja z zaskrbljenostjo in še večjo radovednostjo, kako mi bo uspelo. Naučili so me, da človek mora priti do uspeha s trdim delom, poštenostjo in kančkom iznajdljivosti. Iznajdljivim ljudem je velik zaveznik sreča. Nameravam nadaljevati šolanje za medijskega tehnika. To področje me zanima, ker ponuja različna znanja iz uporabe medijske opreme in programov, spletnih aplikacij, poznavanje pravil in zakonov iz avtorskih pravic, znanje iz osnove pristojnosti dela, načine motiviranja za timsko delo. To izobraževanje naj bi mi bilo odskočna deska za policijsko akademijo, smer kriminalistika. Zelo me zanimajo in motivirajo neraziskana področja gospodarskega kriminala, izkoriščanje, goljufije in še posebno spletne goljufije. Če bom našla ustreznega partnerja, si bom ustvarila družino, ker vem, kakšna vrednota je za otroka varno družinsko okolje, potem ne bo smel biti poklic na prvem mestu. Če pa ne bom našla ustreznega partnerja, ki ne bo znal sodelovati, me spoštovati in mi pomagati, se bom usmerila v čim boljše poklicno delo in svoje hobije. Pomembno je, po čem se nas bodo spominjali naši zanamci. Ni nujno, da so naši zanamci naši potomci. Tudi ljudje brez lastnih potomcev so veliko dali naši zgodovini in narodu. Moja zapuščina bo poštenost, delavnost, vztrajnost in spoštovanje doma, družine in domovine.

Neža Rožac, 9. a

Tim Jazbec, 8. a

MOJ POGLED NA ŽIVLJENJE

Ob tej temi za spis se mi pojavi veliko vprašanj, na katera le redki posamezniki znajo odgovoriti in vedo, kaj želijo. Velikokrat se vprašam, kaj je dobro življenje? Kaj je pomembno v življenju? Kaj naredi življenje dobro in kaj ga naredi slabo? Kdo sem danes, kdo bom jutri? S kom se družim, da sem postala taka kot sem? Sledim v življenju drugim ali svojemu notranjemu glasu? Mi ljudje okoli mene pomagajo ali škodujejo? Kaj naj naredim, da bom imela "kvalitetno" življenje?

Vsak človek ima dobre in slabe dni v življenju. Življenje je ena sama zmeda. Ljudje rečejo: »Življenje si vsak sam ustvari.« Jaz pa ne mislim, da je temu tako, vsak posameznik ima nek vpliv na svojo prihodnost, a v današnjih časih je veliko odvisno tudi od drugih ljudi in od tega, če si ob pravem času na pravem mestu in "zagrabiš" ponujeno priložnost. Ljudje imamo svoje težave, dobro in slabo plat, ampak takšni pač smo. Iz realnosti vsak človek pobegne na svoj način. Glavni problem tega časa je, da smo vsi ljudje egoistični. Vsak gleda samo zase, ni več človeka, ki bi ti podal roko v stiski. V vsem si sam, čeprav mnogi rečejo, da temu ni tako. Večina današnjih problemov ljudi izvira iz družbe. Vsi obsojajo, na vse gledajo iz ozkega zornega kota, vsi so zaprti, ne sprejememo drugačnosti. Če v današnji družbi nisi isti kot oni, si izločen, obsojan, nesprejet. To večini dela velike probleme. Življenje je tako težko, potem pa je lahko tako preprosto. Bolečina in razočaranje je v vsakem življenju prisotno, a vsako mračno življenje lahko ujame nekaj žarkov lepote in užitka. Ne glede na to, kako boleče je življenje, lahko sredi vsega najdemo nekaj vznemirljivega, nekaj, kar nas žene naprej. Spomini vedno ostanejo, ne moremo jih izbrisati. Lahko se spominjamo žalostnih časov, ko smo izgubili svojega ljubljenega najboljšega prijatelja, sorodnika, fanta...Vsak dan se prebudimo in ne vemo, v kaj se spuščamo, ko stopimo skozi vrata, smo naredili še en korak v prihodnost. Predvsem v sebi lahko včasih jočemo, sebično si želimo, da bi se nam zgodilo nekaj novega, boljšega in drugačnega ali da bi vse šlo tako, kot smo načrtovali. Vemo pa, da se do konca življenja ne moremo zadrževati. Vrniti se moramo in soočiti z realnostjo in s tem, da moramo iti naprej in s seboj vzeti vse spomine ter si prizadevati in kopati globlje v to, kar je pred nami. Z vsakim dnem, ko

se zbudimo, ne da bi vedeli, kaj se bo zgodilo, poskušamo preživeti še en dan življenja. Ko pa nas življenje začne vleči navzdol, začnemo razmišljati in moramo ponovno zajeti občutek blagoslovljenosti. Blagoslovljeni smo s tolikimi ljudmi in stvarmi v vsakdanjem življenju. Blagoslovljeni smo z darom življenja in močjo, ki jo imamo, da se prepustimo vsemu, kar si želimo, svobodno sprejemamo odločitve in lahko nam prinesejo določene posledice, a včasih je treba v življenju tvegati, da bi dosegli svoj cilj. Ugotavljam, da mi najmanjše in najpreprostejše stvari v življenju dvignejo razpoloženje in me spet spravijo na noge, ko sem preobremenjena z vsem. Nekaj tako preprostega, kot je nasmeh sočloveka, zvok in vonj dežja ali sijaj lune, ki se najboljše izrazi v jasnih zimskih nočeh. Vsak se mora uvesti in se vprašati, kaj mi bo prinesla prihodnost in to nas lahko prepriča v to, da pogledamo onstran bolečine, ki smo jo ves čas zadrževali v sebi še iz preteklosti. Črički, ki žvrgolijo v topli poletni noči ali žabe, ki kvakajo v daljavi in nato izginejo v noč, temno nebo polno zvezd ali luna, ki močno sije skozi okno spalnice, vzhod ob zori, ki je pozdrav novemu dnevu. Vse to je nekakšna vrsta spodbude, ki jo potrebujemo. Vem, da lahko nekam globoko v sebe sežem onkraj ljudi in najdem nekaj, kar nas poveže z našim srcem in nam vzbudi občutek sreče, saj bomo živeli le enkrat.

Začutili bomo, kaj je življenje le za določeno obdobje časa, ki nam ga je Bog določil. Tudi če se zavedamo, da bomo nekega dne umrli, morda celo trpeli v tem, ne moremo svetu zameriti njegove naklonjenosti nam. Občutili smo vse užitke življenja in misel, da so nas imeli mnogi radi. Iz občutka, da najdemo vsi svojo pot v večni mir, se pomirimo z velikimi stvarmi, ki so nam bile dane. Tudi tiste, ki mislijo, da se bo vse narejeno vrnilo v nič, moramo opomniti, da se morajo truditi ne glede na vse in jim pokazati svetlo pot v temni sobi. Življenje je tako kratko.

Neža Rožac, 9. a

Človek, do kdaj bo tako?

Povsod so zarisane ograje in meje.
Še vedno so beli in črni,
še vedno so reveži in bogataši,
še vedno so izkoriščani in izkoriščevalci.

Nekateri sprejemajo ograje, kot bi bilo normalno,
da eni brskajo po smeteh za hrano, drugi se gostijo v michelinovih
gostilnah,
da se eni obnašajo kot gospodje, drugi jim strežejo kot sužnji,
da se eni kaznujejo strožje kot drugi,
da se nekateri znašajo nad drugimi in jih ponižujejo.
Človek, kdaj bodo padle ograje in meje?

En del človeštva je drugi del človeštva pahnil v ječo, brez milosti, brez
slabe vesti.

Človek, zakaj si zgradil ječo za druge ljudi, ker ne mislijo ko ti,
ker se ne izražajo kot ti, ker ne delajo kot ti.
Groza ena sam groza, kamorkoli se ozreš,
sama sebičnost, prevzetnost, ozkosrčnost.
Do kdaj bo tako?

Neža Rožac, 9. a

Maja Frank, 9. a

PRVIČ OD DOMA

Ptič odrašča v gnezdu, žival v svojem življenjskem prostoru, človek pa v varnosti svojega doma. Tako mladiček kot otrok raste in si pridobiva izkušnje in samozavest. Nekega dne, ko dozori ali ko se nekaj zgodi, gre prvič od doma. Lahko je to za kratek čas ali pa za vedno. Dokler se vsak dan vračaš domov, kjer te čakajo starši in tvoja postelja, ne veš, kako se počutiš, ko si moraš umiti zobe v drugi kopalnici, ko moraš spati v drugi postelji, jesti za drugo mizo...

Prvič sem odšla od doma za pet dni v četrtem razredu, ko smo šli v šolo v naravi v CŠOD Čebelica. Popoldne sva z mamo odšli v trgovino in nakupili še zadnje stvari s spiska, ki ga je dala učiteljica. Seveda niso smele manjkati sladkarije za veselo druženje in skrivne pojedine. Mama mi je dajala razne napotke, vendar jih moja ušesa niso slišala. Zjutraj me je odpeljala do šole, kjer nas je čakal avtobus in nas odpeljal do Dolenje vasi pri Čatežu. Spremljala nas je razredničarka, še ena učiteljica in mama enega sošolca. Na avtobusu smo klepetali in si delili sladkarije. Bilo je živahno in veselo. Na avtobusu smo se zmenili, kdo bo s kom v sobi stanoval. S Tino, Nežo in Tjašo smo se dogovorile, da bomo skupaj v sobi, ker se tudi v šoli družimo skupaj. Ko smo prispeli v Dolenjo vas, so nas tam sprejeli trije animatorji in so nam pokazali sobe, kjer bomo spali. Pomagali so nam tudi znositi prtljago v sobe. Potem smo se zbrali v jedilnici, kjer nas je čakala malica in sok. Ko smo se okrepčali, smo odšli v učilnico, kjer so nam razložili program. Program je bil poln delavnic in raznih dogodivščin.

Zvečer sem prvič morala narediti posteljo brez mamine pomoči. Da je šlo hitreje, smo si pomagale. Ker postelje niso bile posebno udobne, smo se premetavale in dajale pripombe, tako da smo vsak večer zaspale zelo pozno. Prav čudno se mi je zdelo, ko mi zvečer bratje niso nagajali. Večerja ni bila po mojem okusu, še dobro, da mi je mama dala zlati prepečenec za hude čase. Tudi v prihodnjih dneh je bila le malokrat po mojem okusu. V teh krajih so res čudno kuhali. Ti Dolenjci imajo res čudno kuhinjo. Zelo sem pogrešala našo domačo hrano. A kruh in voda sta me reševala, da nisem bila lačna. Kljub temu da je bilo zanimivo, sem pogrešala svoje živali. Ker sem vedela, da bo to trajalo samo pet dni, sem se prepričala,

da bo to hitro minilo in bom spet doma, kjer mi je najlepše.

Vsakemu prvemu odhodu od doma sledijo še drugi odhodi do dne, ko moraš zapustiti varen dom in se podaš na samostojno življenjsko pot. Vendar vsak ve, kje je njegov dom, na katerega ga vežejo spomini, ki ga oblikujejo in usmerjajo, kako bo postavil svoje življenje.

Neža Rožac, 9. a

**Osnovna
šola
Dekani**